

Štev. 4.

V Celovcu 15. aprila 1866.

XV. tečaj.

Homilija za 4. povelikonočno nedeljo.

„Ako pa grem, vam ga bom poslal.“ Jan. 16, 7.

V v o d.

Ljubi poslušavci! že je minulo velikonočnega časa več kakor polovica. Cele štiri tedne je že, kar smo obhajali veseli praznik Gospodovega vstajenja; zdaj pa se nam bližata zopet dva vesela dneva, ki nas spominjata, da je Zveličar sveta zemljo zapustil in v nebesa šel, potlej pa, da nam je mesto sebe poslal sv. Duha. Vnebohod Kristusov potlej pa Binkošti sta praznika imenitna, ki se moramo na nju pripravljati, kakor smo se pripravljali za Veliko noč v postu. Sveta cerkev zato tudi že danes ukazuje, da se med božjo službo bere evangelje, ki nas opominja, kako je Jezus Kristus šel v nebesa in kako je z nebes poslal sv. Duha. Torej bomo tudi danes sveto evangelje po verstah premišljevali ter razne dobre nauke in misli posneli, s kterimi se bomo danes pečali in premišljevali dve imenitni skrivnosti naše svete vere, namreč

1. Kako je Gospod vzel slovo od zemlje?
2. Kako je sv. Duh prišel na zemljo?

Pazljivo poslušajte!

R a z l a g a.

1. Kako je Gospod vzel slovo od zemlje?

a) Gospod Jezus je Veliki četrtek pri večerji svojim učencem rekel: „Zdaj grem k tistemu, ki me je poslal, in nobeden iz med vas me ne upraša, kam greš; ampak ker sem to rekel, je vaše serce žalostno. Žalostne so bile ure za učence, ko je Gospod

slovo jemal in odhajal z zemlje. Oni so namreč mislili, da ga ne bodo nikdar več vidili, in za vselej zgubili svojega najzvestejšega prijatla. Zraven jim je pa še povedal: „Kako jih bodo zavoljo njega preganjali.“ Kristusa zgubiti, ki jih je v žalosti tolažil, zgubiti tistega, ki je mogel pomagati iz vsake potrebe zraven pa še preganjanje imeti pred očmi, ki na-nje čaka: gotovo ni čuda, če pri teh mislih učencem začne vera omahovati. Pa vendar Gospodu ni bila vseč njihova žalost, ker jih je zavoljo nje posvaril z ljubeznipolno besedo ter jim dal zastopiti, naj se rajši veselé, saj gre le k svojemu Očetu, ki ga je poslal: „Jaz grem h tistemu, ki me je poslal.“

Glejte, ljubi moji! Jezus imenuje svojo smert, svoje ustajenje, pa svoj vnebohod le pot ali stezo, ki derži k nebeškemu Očetu, ki naj bi se učenci nad-njo rajši veselili kakor žalovali. Pa tudi res, kaj je smert pobožnega in pravičnega človeka družega, kakor cesta, po kateri se pride k Bogu, v večno življenje, ki ga svojim staršem, bratom, sestram in prijatlom gotovo iz celega serca voščimo, kedar se ločijo iz tega sveta. Sv. Pavl pravi: „Ne želimo pa bratje! da bi vi ne vedeli od spijočih, da ne žalujete, kakor uni, kateri upanja nimajo.“ (I. Tes. 4.) Kristjani, tedaj po Pavlovih besedah ne smemo za rajnimi obilne žalosti imeti, kakor neverniki, kateri nimajo nobenega upanja in od večnega življenja nič ne vejo.

b) „Ali jaz vam resnico povem: Za vas je dobro, da jaz grem.“ Kako vendar vse drugači Bog sodi in ljudje! Učenci so si mislili, da bo Jezusov odhod zanje največa nesreča; Jezus pa pravi: Resnično vam povem, da je dobro za vas, če grem. Jezusove besede so bile gola resnica; koristno je bilo za učence, da jih je zapustil. Dosihdob je bila njihova vera le slaba, upanje njihovega serca je le hrepenelo po posvetnih rečeh, njih ljubezen je bila vsa posvetna in človeška; še le potlej ko so Jezusa po terpljenji in smerti vidili od mertvih vstati in v nebesa iti, še le potem so bili v veri stanovitni in poterjeni. Kaj so storili imenitnega, dokler je bil Jezus pri njih? Vselej in povsod so se le nanj zanašali; bili so okokoli njega enaki otrokom, ki pustijo svojemu očetu za vse skerbeti. Ko so pa bili brez Kristusa in vidili, da jim je treba samim pasti Kristusovo čredo in za njeno razširjenje skerbeti: čudimo se, kedar beremo, s koliko krepostjo in serčnostjo so preganjanje terpeli in vsem težavam kljub poterpežljivo Kristusa oznanovali.

Enako tudi vi nikar ne bodite obupljivi in nikarte tožiti zoper Boga, otroci moji! če vam smert očeta ali pa mater vzame. Ko bi rajni oče ali pa rajna mati mogli govoriti, gotovo bi vas tolažili s Kristusovimi besedami in bi rekli: „Dobro je za vas, da sem

umerl ali umerla, dobro je za vas, da me je Bog k sebi poklical.“ Gotovo mi smete verjeti, da Bog vse bridkosti in terpljenje, ki nam ga pošilja, le v naš dušni blagor obrača.

Nam sicer to vselej ne gre v glavo; Bog pa bolje vé, kaj je za nas dobro in koristno. Bog skuša in čisti našo krepost, ter nam daje priložnosti zmirom več dobrega storiti in vaditi se v keršanskem življenji. Le vdajajmo se voljno njegovim naredbam, njegova milost pa naša zvestoba bote gotovo vselej nesrečo v blagor spremenili.

c) Pa ne le koristno, marveč še potrebno je bilo, da se je Jezus ločil od svojih učencev; za to jim je tudi rekel: „Ako ne grem, tolažnika ne bo k vam. Ako pa grem, vam ga bom poslal.“

Glejte, kristjani moji! Oče nebeški je ljudi tako ljubil, da nam je poslal svojega edinega Sina, da bi nas otel satanove oblasti; enako je pa tudi svojega Sina ljubil, ker ga je po dokončanem odrešenju človeškega ljudstva zopet k sebi v nebesa vzel in posadil ob svojej desnici. Pa tudi Jezus Kristus nas je tako rad imel, da ni samo svojega življenja dal za naše odrešenje, temuč da je še po svojem odhodu za nas skerbel in mesto sebe poslal tolažnika sv. Duha. Od večnih časov sem bilo je že v božjem kraljestvu sklenjeno, da nam bo Bog Sin sv. Duha zaslužil s svojim terpljenjem, pa da ga bode še potlej poslal, kedar bo zopet v nebesa se vernil in kraljeval na desni strani svojega Očeta. Brez Kristusovega odhoda tedaj apostoli niso mogli sv. Duha prejeti: potrebno je bilo tedaj, da je od njih slovo vzel; potrebno je pa bilo le za njih lastni blagor, ker sicer bi sv. Duh ne bil prišel.

Krivično tedaj ravnamo vselej, kristjani moji! kedar se pritožujemo, da nas je Bog zapustil. Bog nikogar ne zapusti, mi pa ga zapustimo vselej, kedar njegovi sveti volji nasprotujemo; če se nam pa morda dozdeva prav za gotovo, da nas je Bog zapustil, in si na nobeno stran ne moremo odgovora dati, da se nam tako huda godi, obrnilo se nam bo gotovo vse zlo v blagor, kedar se človek najmanj nadja, in to zapuščenje služi človeku v njegov dušni blagor. Kakor je Gospod Jezus svoje učence moral zapustiti, da je mogel priti sv. Duh; tako tudi Bog človeku vzeme mnogokrat zdravje, ali najboljšega prijatla ali kako drugo srečo, ker mu je taka zguba potrebna, če hoče prejeti sv. Duha, to se pravi, ker križi in bridkosti mnogokrat morajo človeka na poti hudobije vstaviti, da se zopet nazaj k Bogu oberne in ne dirja naprej po široki cesti pregreh, ki derži v večno pogubljenje. Čeravno Boga ni pri nas po naši volji, je vendar-le zmirom pri nas po svoji volji. Njegova volja je pa modrejša memo naše, zato recimo vselej, kedar se nam huda godi: „Oče! ne moja, ampak tvoja volja naj se zgodi.“

II. Kako je sv. Duh prišel na zemljo?

Zakaj je prišel sv. Duh na zemljo? Danešnje sveto evangelje pravi, da je prišel:

1. Da bi svet prepričal greha, pravice potlej pa sodbe;
2. da bi Kristusu v čast kristjane učil vse resnice. Čujte tedaj lastne besede Kristusove.

1. „In kedar on pride, bo svet prepričal greha in pravice in sodbe; greha sicer, ker niso verovali v me; pravice pa, ker grem k Očetu in potem me ne bote videli; sodbe pa, ker je vojvoda tega sveta že obsojen.“

Kar je Jezus s temi besedami od sv. Duha že pred povedal, na tanko se je vse dopolnilo. Pervič je sv. Duh svet ali judovsko ljudstvo prepričal, da so grešili, ker niso v Jezusa Kristusa verovali; zakaj binškošno nedeljo, ko je Jezus apostolom sv. Duha poslal, je Peter Jeruzalemske Jude prepričal, da so silno grešili, tako da so vsi prestrašeni in žalostni popraševali: „Bratje! kaj nam je storiti?“ potlej pa, ker se jih je binškošno nedeljo po Petrovi pridigi 3000 drugokrat pa 2000 spreobrnilo in zakrament svetega kersta prejelo. Drugič je sv. Duh svet prepričal, da je bil Jezus Kristus oni „Pravični“, ki so ga Judje po nedolžnem k smerti obsodili. Ko bi Jezus ne bil „Pravični“, ko bi on ne bil Sin božji, ki je poslal z nebes sv. Duha; kako bi bilo mogoče, da so ravno tisti možje Jezusa serčno razglaševali, v Jezusovem imenu čudeže delali, kako bi bilo mogoče, pravim, da so tisti možje po prihodu sv. Duha keršansko vero pogumno in brez vsega strahu razširjevali, ki so bili pred tako plašni in boječi? Tretjič je sv. Duh svet prepričal, da je premagan vojvoda ali gospodar tega sveta, da je namreč padel satan s svojega prestola, da je od Jezusa sojen hudič in premagan tisti, ki je z molikovanjem po svetu kraljeval. Satan je zapeljal Judeža, da je Jezusa predal in prodal; satan je zapeljal Jude, da so Jezusa k smerti obsodili; satan je zapeljal Pilata, da je dovolil Jezusa križati. Satanu, ki se je radjal, da bo Jezusa premagal, je tedaj spodletelo, ker je Gospod od mertvih vstal, v nebesa šel in od ondot poslal sv. Duha, ki so ž njegovo pomočjo apostoli molikovanje in satanovo kraljestvo razdirali in keršansko vero po svetu razširili. Veselimo se, ljubi moji kristjani, veselimo se keršanske vere, in zahvalimo se sv. Duhu, ki je Jude prepričal greha, Kristusove pravičnosti in sodbe zoper satana in tudi nas še zdaj prepričuje. Ravno zato, ker sv. Duh še zmirom keršansko cerkev vodi in ohranjuje, more se svet tudi še danešnje dni prepričati, da so Judje grešili, ker so Kristusa križali, da je bil Jezus nedolžen in pravičen, ker je tako sveto vero učil; da je Jezus satana obsodil in premagal, ker je svoje kraljestvo zgubil. Sveti Duh pa ni samo le zato prišel, da bi svet prepričal onih treh reči, ampak

2. on je prišel tudi zato, da bi Kristusu v čast kristjane učil vse resnice. Slednje verste današnjega sv. evangelja pravijo: „Še veliko vam imam povedati; toda zdaj ne morete nositi. Kedar pa pride on, Duh resnice, vas bo učil vso resnico; ne bo namreč govoril sam iz sebe, temuč, kar bo slišal bo govoril, in prihodne reči vam bo oznanoval. On me bo poveljčal, ker bo od mojega vzel in vam oznanoval.“ Sveti Duh je tedaj vsem kristjanom potrební učenik. Enako apostolom, kateri pred prihodom sv. Duha mnogo verskih resnic niso mogli nositi, ker jim niso bile umevne: bi tudi mi veliko resnic svete vere nepopolnoma ali prav nič ne umeli, ako bi ne bil sv. Duh podučil apostolov in ž njih pomočjo svete cerkve, ki nam razlaga verske resnice. Sveti Duh podučuje na vse strani. On uči vso resnico, torej se nam ni treba bati, da bi kakí člen svete vere v keršanski cerkvi v zgubo prišel, ali da bi se kaka verska resnica na novo skovala. Sv. Duh je božji učenik, ker je učil, kar je od vekomaj sem od Boga Očeta in Sina slišal, ki je ž njima vred en Bog, potlej pa ker razodeva prihodne reči, ktere le Bog sam vedeti more. Nauk svoj je prejel od Kristusa, ki je večna resnica. Ali ni tolažbe poln za nas ta nauk? Ali ni to velika čast za Kristusa? Zavoljo sv. Duha tedaj cerkev ne more nikdar v zmote zagaziti, torej smemo vselej brez vse nevarnosti verovati, kar sveta cerkev veruje. S pomočjo sv. Duha so apostoli v Jezusovem imenu čudeže delali, kateri na vse strani neovergljivo spričujejo, da je Kristus pravi Bog in obljubljeni Mesija. Kar je sv. Duh začel ljudi razsvitljevati, ceni se Jezus tako visoko in spoštuje, da se v njegovem imenu vse kolena pripogujejo, da njegovo ime vsi jeziki hvalijo in da smo po izgledu mnogo mučencov tudi mi pripravljene za Jezusovo ime svoje življenje dati.

Vsaj milosti sv. Duha, kristjani moji! nam ne manjka. Ako le živimo po naukih, ki nam jih skrivši sv. Duh na uho šepa, bomo gotovo v Jezusa verovali, Jezusa ljubili, za Jezusa živeli in umerli. Le marljivo in pridno se priporočujte sv. Duhu in ravnajte svoje misli in svoje djanje po njegovem svetu. Sv. Duh človeka le k dobremu napeljuje, hudobni duh pa neprenehoma v hudobije vabi; storite vselej kar je prav in dobro; ogibajte se vselej vsega, kar je zlo in hudobno; potlej se bote sami lahko prepričali, da sv. Duh v vaših srcih stanuje. Svoje molitve morete tudi s to-le molitvico sklepati in reči: „Milost sv. Duha naj bo z nami zdaj in vekomaj.“ Amen.

Homilija za 5. povelikonočno nedeljo.

„Ako bote Očeta kaj prosili v mojem imenu vam bo dal.“ Jan. 16, 23.

V v o d.

Prihodni teden imenujemo križevi teden zato, ker katoljski kristjani perve tri dni tega tedna hodijo o sprevodih ali procesijah od cerkve do cerkve za križem, ki se pred njimi nosi kakor zastava pred vojaki, kedar grejo na vojsko. Tudi sveta cerkev želi z molitevjo svoje nasprotnike pod oblast sv. križa spraviti. Molitve, ktere opravljamo križevi teden, niso kratke, temuč trajajo časi celo uro, tudi se ne opravljajo v domači hiši, ampak ta teden pod milim nebom cele fare skupaj molitve pojó. Zakaj pa križevi teden več molimo, kakor sicer? Pervič zato, da bi božjo milost in usmiljenje dosegli in da bi od vseh telesnih zlegov rešeni bili; drugič zato, da bi Bog posebno te dni, ki pridejo, sad zemlje varoval hudega vremena in blagoslovil, kar zemlja rodi; tretjič zato, ker bomo v čertek praznovali spomin Kristusovega vnebohoda in torej moramo pripravljani biti ž njim vred v nebesa iti. Ni ga evangelja, ki bi bil bolj pripraven za ta čas, kakor je ta, ktereга sem vam danes bral in ki vam ga bom tudi razložil in pojasnil; zakaj nahajajo se v njem nauki od molitve, ki nas učé:

1. H komu in po kom moramo moliti.
2. Za koga in zakaj moramo moliti.
3. Kako in kedaj posebno moramo moliti.

R a z l a g a.

1. H komu in po kom moramo moliti.

Ko je Jezus pri slednji večerji od svojih učencev slovo jemal in jih tolažil, jim je tudi te-le besede rekel: „Resnično, resnično vam povem, karkoli bote Očeta v mojem imenu prosili, vam bo dal.“ Te besede nam odgovarjajo na pervo vprašanje, h komu in po kom moramo moliti? K Bogu našemu nebeškemu Očetu tedaj moramo moliti; k Bogu Očetu, ki vse dobro od njega pride, naj se vzdigujejo naše molitve; vendar mi ne smemo drugači moliti,

kakor v Jezusovem imenu, moliti zavoljo Jezusovega neskončnega zasluženja. Le od Boga, le samo od Očeta svitlobe nam dobaja od zgor vsak dober dar. In le Jezus Kristus, naš Zveličar nam more vse izprositi, kar mi z lastno močjo ne moremo doseči ali izprositi ali zaslužiti, ker nam je le on sam vse zaslužil s svojim svetim življenjem, bridkim terpljenjem in smertjo in še zdaj pri Bogu Očetu po besedah sv. Pavla neprenehoma „živi, da bi za nas prosil.“ (Hebr. 7, 25.)

Naša sveta cerkev kaj marljivo vboga, kar nas uči sv. evangelje zastran molitve; ona začenja vse svoje molitve s temi-le besedami: „o Bog!“ ali pa „vsegamogočni večni Bog!“ ali pa „o usmiljeni Oče!“ i. t. d. in potlej jih sklene v Jezusovem imenu ter pravi: „Po Jezusu Kristusu, Gospodu našem.“ Sveta cerkev nam tedaj vsaki dan daje izgled, kako da moramo v Jezusovem imenu k Bogu Očetu moliti.

Pa dasiravno k Bogu Očetu v Jezusovem imenu moramo moliti, smemo vendar tudi angelje pa svetnike na pomoč klicati in se jim priporočevati; ker pa vemo, da brez Boga sami ne morejo nič opraviti, se jim le priporočamo, kakor prijatelom, da naj pri Bogu za nas prosijo; nobeden ne bo tedaj tako nespameten da bi mislil, da se s tako molitevjo Bogu nečast dela, ali pa, da mi svetnike na njegovo mesto postavljamo; prosimo jih le, da naj mesto nas pred Bogom opravijo, kar nam je zavoljo človeške slabosti težavno ali celo nemogoče. Še litanije od vseh svetnikov, ki jih križev teden molimo ali pa pojemo, še litanije same ob sebi očitno označujejo, da tudi takrat v Jezusovem imenu k Bogu molimo, kedar se svetnikom priporočamo. Pri litanijah se obračamo v svojih prošnjah najpred k Bogu, potlej k trem božjini osebam presvete Trojice, potlej k Materi božji, potlej k angeljem, apostolom in marternikom, potlej pa k spoznovavcem, devicam in vdovam; kedar k Bogu molimo, pravimo vselej: „Usmili se nas“, Bog Oče iz nebes! Usmili se nas! Bog Sin, Odrešenik sveta: Usmili se nas! Pri imenu Marije pa pravimo: „Za nas Boga prosi“; in kedar pokličemo vse angelje in svetnike, pravimo: „Za nas Boga prosite“. Če torej katoljski kristjani svetnike na pomoč kličemo, kedar molimo, vendar naše molitve le Bogu veljajo. Ker bi pa tudi prošnje svetnikov brez Kristusovega zasluženja nič ne opravile, se obrnemo vselej tudi k Jezusu samemu, kedar izrekamo skrivnosti njegovega življenja, njegove smerti, njegovega vstajenja in vnebohoda ter ga prosimo, da bi nam prizanesel in se nas usmilil. To je kratek nauk, ki nas uči, kako katoljski kristjani v Jezusovem imenu svoje molitve k Bogu pošiljamo in Boga nikakor ne žalimo, če se tudi svetnikom, ki so božji prijatli, pri molitvi priporočujemo. — Zdaj pride na versto drugo vprašanje:

2. Za kaj in čemu moramo moliti?

Moliti moramo ne samo za telesni in časni blagor, marveč za dušni in večni.

1. Zakaj pravi Jezus svojim učencem: „Dosihdob niste nič prosili v mojem imenu.“ Saj ni davno, kar je Cebedejeva žena za svoja dva sina Janeza in Jakoba Jezusa prosila, da bi v njegovem kraljestvu ona dva na njegovi desnici in levici sedela. Pa Gospod ji še prve prošnje ne usliši in pravi: „Ne veste, kaj prosite.“ (Mat. 20, 22.) Kar vi trije visoko cenite, pri meni nič ne velja, dokler ne služi mojemu nebeškemu Očetu v čast, vam pa v dušni blagor. Zato tedaj, poslušavci moji! Jezus svojim učencem očita, „da dosihdob niso nič v njegovem imenu prosili“, ker jim je bilo mar le samo za časni in telesni blagor, in ker zraven niso nikoli prevdarili, ali bi jim morda ne vtegnile take reči na duši škodovati. Sicer smemo prositi za časni in telesni blagor; pa vsegdar le v Jezusovem imenu. Le glejte, da bote ovi nauk dobro razumeli. Hlapec opravi svoj posel v gospodarjevem imenu vselej, kedar stori, kar mu je ukazal; mi smo služabniki Kristusovi, mi bomo tedaj v imenu Jezusa. Gospoda našega molili, kedar ga bomo zato prosili, za kar nam je prositi ukazal. On nam je sicer ukazal prositi za vsakdanji kruh; pa „daj nam danes vsakdanji kruh“, je še le četrta prošnja v Gospodovi molitvi; torej moramo pred moliti: „Posvečeno bodi tvoje ime; pridi k nam tvoje kraljestvo; zgodi se tvoja volja.“ Iz tega se lahko posname, da vsakdanjega kruha, da časnega in telesnega blaga nikdar zoper čast božjo, zoper voljo božjo in v svojo dušno škodo ne smemo prositi. Kristjani moramo v Kristusovem imenu moliti; sv. Avgustin pravi: „Ktera reč duši škoduje ne moremo zanjo v Jezusovem imenu moliti.“

2. „Prosrite in bote dosegli, da bo vaše veselje popolnoma.“ Glejte, ljubi moji! iz teh besedi nam je jasno, kam da naj sega naša molitev; moramo si prizadevati z molitevjo take reči doseči, ktere nam morejo čisto veselje napraviti. Popolnoma, ali čistega, pravega in stanovitnega veselja nam pa časno, posvetno blago nikdar ne more napraviti; „kaj pomaga človeku, ko bi ves svet dobil, na svoji duši pa škodo terpel?“ (Luk. 9, 25.) Nikar ne smemo pozabiti, kar se nam pepelnično sredo vsako leto iz svetega evanjelja bere: „Ne nabirajte si zakladov na zemlji, kjer jih rija in červi končajo, kjer jih tatje izkopljejo in ukradejo.“ (Mat. 6, 19.) „Ampak shranujte si zaklade v nebesih, kjer jih rija in červi ne končajo, kjer jih tatje ne izkopljejo in ukradejo, kjer bo čisto vaše veselje.“

Le prav pazljivi bodite, ljubi moji farmani! pri litanijah od vseh svetnikov, ki se molijo pri procesijah. Istina je, da pri litanijah Boga prosimo tudi, da bi sad zemlje dal in ohranil. Da, še dolžni smo za vse to Boga prositi. Da bi pa ta prošnja uslišana bila, čujte! pa prosimo pred milosti in usmiljenja božjega; mi prosimo pred, da bi nas Bog rešil duha nečistosti, jeze, sovraštva in hude volje, da bi nas rešil vsega greha, ko zanj božjo šibo zaslužimo.

Potlej ga prosimo še tudi in molimo: „Da nas k pravi pokori pripelješ; da naše misli k nebeškim željam povzdigneš; da duše naše in naših bratov, bližnjih in dobrotnikov večnega pogubljenja rešiš, usliši nas o Gospod!“ Če le vselej svoje misli sklenemo z mislijo svete cerkve, bomo gotovo zmirom tako mislili, kakor je Kristus vseh; čim bolj goreče molimo za dušni in večni blagor, tim bolj nas bo Bog tudi v časnih in telesnih rečeh blagoslovil; saj je Gospod rekel: „Iščite najpred božje kraljestvo in njegovo pravico, drugo vam bo vse priverženo.“ (Mat. 6, 33.) Zdaj pridemo še do tretjega vprašanja:

3. Kako in kdaj moramo posebno moliti?

Moliti moramo sicer zmirom, posebno pa križev teden z velikim zaupanjem.

1. „To sem vam v prilikah govoril: Pride ura, da vam ne bom več v prilikah govoril, ampak vam bom očitno oznanoval od Očeta.“ Že to, kristjani moji! mora naše serca pri molitvi z zaupanjem napolniti, da nam zdaj zastran Boga ni več oblačno pred umom, ampak da čisto in jasno spoznamo in vemo, da je Bog Oče oče Jezusa Kristusa, da je Jezus Kristus pravi Sin božji, ki si smemo svesti biti, da bo svojo obljubo gotovo spolnil. Kaj pa nam Sin božji še pravi: „Tisti dan bote v mojem imenu prosili in vam ne rečem, da bom jaz Očeta prosil za vas. Zakaj Oče vas sam ljubi, ker ste vi mene ljubili in ste verovali, da sem jaz iz Boga izšel.“ S temi besedami hoče Jezus z zaupanjem naše serca napolniti, ker to-le pomenijo: Da vam moje prošnje pri Očetu nikdar ne bo manjkalo, tega še v misel ne jemljem, ker vas Oče sam rad ima in zato ga gotovo ne bote zastonj prosili. Nikarte, nikarte misliti, duše keršanske! da bodo vaše molitve prazne, ker je Bog nebeški tako dober Oče; on je Oče našega ljubega Gospoda Jezusa Kristusa; Jezusov Oče nas bo gotovo vse rad imel, če bomo le v njegovega Sina verovali in po njegovih naukih živeli. Verujte tedaj v Jezusa Kristusa in storite rade volje, kar vam ukazuje; potlej se bo gotovo On pri svojem Očetu za vas potegnil, in Oče, ki vas zavoljo Sina rad ima, vam ne bo nobene prošnje odrekel, ki vaši dušni sreči ni na škodo. Če pa menite, da ne morete prav verovati in na tanko po Jezusovih naukih živeti: prosite Očeta v Jezusovem imenu in gotovo vam bo milost skazal, da bote mogli.

2. Vzlasti so pa dnevi križevega tedna zato polni milosti, ker se spolnuje imenitna skrivnost, katero je Jezus s temi-le besedami naznanil: „Izšel sem iz Očeta, in sem prišel na svet; spet zapustim svet in grem k Očetu.“ Čujte in skerbite, da vam bodo dobro umevne te besede, ki jih tudi tako-le prav po domače moremo zasukati: „Moj nebeški Oče me je od vekomej sem rodil in na svet poslal; ker sem od vekomej rojen, sva jaz in Oče edini Bog. Včlovečil sem se zato, da bi ljudi zveličal: jaz bom sicer po telesu kmali umerl, pa bom zopet od mertvih vstal in ko se bom po vstajenji pri vas še 40 dni mudil, bom šel v nebesa in sklenil svojo pot na svetu. Kristusovo romanje, ki je bilo v njegovem vnebohodu dokončano, pomenijo tudi sedANJI teden naše procesije. Kakor je Kristus od svojega Očeta v nebesih na zemljo prišel, enako zapustimo tudi mi svojo domačo cerkev in gremo čez polje v kako drugo. Enako Kristusu, ki je pri svojem vnebohodu od zemlje slovo vzel, tudi zapustimo tujo cerkev ter gremo zopet domu. Ne posnemajmo pa, ljubi moji farmani! Kristusa samo s svojo hojo, temuč posnemajmo tudi v svojem življenji, v svojem djanji Jezusa, ki se njegova podoba nosi pred nami, in ki nam kaže, da je on sveto in z veliko poterpežljivostjo šel skoz dolino solz in skoz mnogo terpljenja. Posnemali ga pa le bomo, če bomo njegove nauke zvesto spolnovali, in svoje križe poterpežljivo nosili. Ko bi kakošna druga steza v nebesa deržala, gotovo bi nam jo bil Kristus pokazal. Če tedaj hodimo po tisti poti, ki nam jo je Kristus pokazal, gotovo nebes ne bomo zgrešili. Ako pa tedaj še celo nebesa smemo upati, zakaj bi se nek potlej bali, da nam Bog tega ne bo dal, kar za svoje telo tu-le na zemlji potrebujemo, mi ki smo njegovi prijatli in otroci? Ko so ga učenci slišali tako govoriti, so djali: „Zdaj spoznamo, da vse veš, še predno te kdo kaj vpraša; zato verujemo, da si iz Boga izšel.“ Da bi bil le tudi jaz s svojo današnjo pridigo pri vas toliko opravil, da bote odsihdob rajše molili, z molitvijo od dne do dne bolj pobožni prihajali in konec življenja s svojim duhovnim pastirjem v nebesa prišli. Amen.

Homilija za praznik Kristusovega vnebohoda.

„In Gospod Jezus, ko jim je bil izgovoril, je bil v nebo vzet in sedi na desnici božji.“ Mark. 16, 19.

V v o d.

Današnji dan, ki ga sveta katoliška cerkev z veliko svečanostjo praznuje, imenujemo Kristusov vnebohod, ker je bil ta dan nebeški ženin svete cerkve v nebesa vzet, kjer sedi zdaj ob desnici Boga Očeta.

Predno se pa Jezus Kristus vzdigne na višavo proti nebesom, nagovarja še enkrat svoje učence z besedami, ktere se berejo v današnjem sv. evangelju; sv. evangelist Marka pravi: „Ko je Gospod Jezus svoje govorjenje sklenil, šel je v nebesa.“ Zadnje besede, ki jih govori na smertni postelji kak oče, brat, tovarš ali prijatelj segajo globoko v serce in rade dolgo ostanejo v spominu. Zakaj bi si tedaj tudi mi k sercu ne vzeli besed, ktere nam pove današnje sveto evangelje, besed, ki so bile slednje prišle iz Jezusovih ust pred njegovim vnebohodom, saj je Gospod Jezus najboljši oče, brat, tovarš in prijatelj? Kaj pa je govoril Gospod Jezus, predno je šel v nebesa? Govoril je

1. O svojem vstajenji.
2. O razširjanji svojega evangelja.
3. O čudežih, ki se bodo zraven godili.

Pripravite se!

R a z l a g a.

1. O Jezusovem vstajenji.

a) „Poslednjič se je prikazal enajsterim, ko so pri mizi bili, in je svaril njih nejevero in terdobo serca, da tistim, kteri so videli, da je vstal, niso verjeli.“

Sveti cerkveni učniki Avguštín, Gregor in Bernard mislijo, da se je to, kar se v današnjem sv. evangelju bere, godilo ravno danes in v tej uri, ko se je ljubi Gospod Jezus odpravljal od svojih učencev. Tudi pripoveduje sv. Lukež in pravi, da je Jezus malo

pred ž njimi jedel, (apost. dj. 1, 4.) predno je spred njih oči v nebesa šel.

b) Ko se je Jezus v štiridesetih dneh svojim učencem že mnogokrat prikazal, bilo je vsakemu izmed njih jasno, da je gotovo od mrtvih vstal; vendar jim Jezus še enkrat očita njih nejevero, ker sperva niso verjeli Mariji Magdaleni in drugim ženam, potlej pa svetemu Petru in učencema, ki sta v Emavsu ž njim govorila. Zakaj neki Jezus očita svojim učencem, „da tistim niso verjeli, ki so ga vidili, ko je od mrtvih vstal?“ Zakaj jim neki marveč ne očita, da njemu samemu niso verjeli? Saj jim je v svojem življenju mnogokrat pred že povedal, da bo tretji dan po svoji smerti zopet vstal iz groba. — Spet se nam razodeva Zveličarjeva ljubezen iz tega očitavanja. Glejte, krivice, ki so jo učenci s svojo nejevero njemu storili, še v misel ne jemlje; ampak spominja se le krivice, ki so jo storili prvim pričam njegovega vstajenja. To obnašanje Jezusovo nas spet lepo uči, naj ljudem odpustimo, ki so nas razžalili; drugim pa, katerim se krivica godi, z besedo in djanjem pomagamo.

c) Zdaj pa nekoliko premislimo, če morda to, kar Jezus svojim učencem očita, tudi nam ne velja. „Jezus je svaril svoje učence zavoljo nejevere in terdobe serca, ker tistim niso koj verjeli, ki so ga prvi videli, ko je od mrtvih vstal. Ali ne zaslužimo tudi mi, da bi se nam z oestro besedo očitalo, če še danes težko verujemo, da je Jezus od mrtvih vstal.“

Kakor apostolom je Bog tudi nam po prerokih in po svojem Sinu prerokoval in predpovedal, da bo Jezus Kristus od mrtvih vstal. Kakor apostolom pričajo tudi nam angelj pri grobu, potlej pa pobožne žene in učenca, ki sta šla v Emavs, da je Jezus Kristus resnično od mrtvih vstal. Da, še več prič imamo mi, kakor so jih imeli apostoli: nam pričajo tudi apostoli sami, ki so bili sperva nejeverni, in ki so pozneje Zveličarja s svojimi lastnimi očmi videli in z rokami dotikali se njegovih rok in njegove strani, kedar je bil že od mrtvih vstal in spet živ pred njimi stal; potlej pa še pet sto vernih, katerim se je Gospod prikazal, ki so nekteri izmed njih še sv. Pavla videli, pričajo nam za gotovo, da je Kristus od mrtvih vstal. Priče so nam Judje, ki so čuvaje ali straže pri grobu z denarjem podkupili, da bi molčali o Kristusu. Priče so nam neverniki ali molikovavci, ki so se le za tega del spreobrnili, ker so verovali to skrivnost. Priče so nam milijoni svetih mašnikov, učenicov, mučencev in spoznovavcev, ki so z besedo in z djanjem, z zgubo svoje lastnine in svojega življenja poterdili in s svojo kervjo v zgodovino zapisali, da so verovali v resnico in skrivnost Kristusovega vstajenja. Slednja priča je pa vesoljna keršanska

cerkev, ktera bi se gotovo kmali razderla, ako bi Jezus Kristus ne bil od mertvih vstal.

Gotova je tedaj resnica, keršanski poslušavci! da se nam bo pri sodbi božji ostro očitalo, če bi v pričo toliko resničnih in ne-overgljivih prič neverni ostali in ne verjeli, da je Gospod od mertvih vstal.

Samo očitalo se nam bo, sem rekel? Nak, ne samo očitalo se nam bo, ampak strašne besede nam bodo zagromele na ušesa: Pojte neverni v večni ogenj! Ker pa v resnici verjamemo in terdno verujemo, da je Jezus gotovo od mertvih vstal, smemo se tudi nadjati, smemo tudi upati, da bomo tudi mi kedaj od mertvih vstali, in če smo na zemlji pobožno živeli in dobro delali, prišli bomo v nebesa, kamor je že naš Gospod Jezus Kristus šel pred nami. Saj je rekel, da bomo tudi od mertvih vstali in v nebesa šli. V evangelju sv. Janeza 5, 28. pravi Gospod: „Pride ura, ko bodo vsi, ki so v grobeh, slišali glas Sina božjega. In bodo prišli, kateri so dobro delali k vstajenji življenja, kateri so pa hudo delali, k vstajenji obsojenja.“ Da bi pa kdo ne popraševal, zakaj je Jezus šel v nebesa, djal je že pri zadnji večerji svojim učencem: „V hiši mojega Očeta je veliko stanovanj. Ko bi to ne bilo, bi vam bil povedal; zakaj jaz grem tje, vam prostor pripravljat. In kedar bom odšel in vam prostor pripravil, prišel bom spet ter vas k sebi vzal, da bote tam, kjer bom jaz.“ Ali niso to tolažljive besede za vsakega dobrega kristjana?

2. Kako se je sveto evangelje razširjevalo?

Predno gre Kristus v nebesa, pravi svojim učencem: „Pojdite po vsem svetu in oznanujte evangelje vsej stvari. Kdor veruje in bo kerščen, bo zveličan; kdor pa ne veruje, bo pogubljen.“

a) Vsaka izmed teh Jezusovih besed je imenitna. Komu je Jezus djal: „Pojdite po svetu?“ Revnim ribčem, priprostim možem, ki niso nikoli v šolo hodili, ki v učenosti niso bili izurjeni, možem brez imenitnosti, denarja in premoženja. In kam pošlje Jezus te može: „Po vsem svetu“, k vsej stvari, k Judom, nevernikom, med izobražene in divje narode, med učenjake in nevedne ljudi, med duhovne in posvetne, med poglavarje in podložne, med kralje in cesarje. In kaj je dal opraviti priprostim ribičem? Oznanovati sv. evangelje vsej stvari jim je naročil.

Judom morajo oznanovati, da je njih postava, ki so jo od angeljev prejeli, preklicana in da več veljave nima; molikovavcem morajo oznanovati, da so njih leseni, kamnjeni in bronasti bogovi prazne izmišljave, da je njih vera lažnjiva, prazna in nečedna; vsem ljudem morajo oznanovati sveto evangelje, vero ki sega više

in bolj globoko kakor človeški um; vsem ljudem morajo oznanovati nauke za vsakdanje življenje, ki so željam človeškega mesa naravnost nasprotni. Na kaj pa se morajo upirati pri oznanovanju vere v križanega Kristusa? Na besede Jezusove, ki jim je rekel: „Kdor veruje in bo kerščen, bo zveličan; kdor pa ne veruje, bo pogubljen.“ Z obljubo nebeškega veselja in žugaje večno pogubljenje so morali slabi učenci vse ljudi brez izjemka po svetu pregovarjati in učiti, naj svoje stare navade zapustijo, naj molikovati jenjajo in naj se poprimejo nove službe božje, ki se je zdela Judom pohujšljiva, molikovavcem in nevernikom pa norčava in neumna.

Kaj tacega ljudem ni mogoče, kaj tacega se po natorni poti ne zgodi; pa se je vendar-le zgodilo. Apostoli so terdovratne in sporne Jude spremenili v krotke in ubogljive kristjane; prevzetne in poželjive molikovavce so pripeljali na pot pokore, ponižnosti in poštenja; priča tega nam je vse keršanstvo.

b) Kakošen nauk bomo tedaj iz te dogodbe posneli? Iz tega se učimo, da je keršanska vera resnično nebeška vera in božji nauk; ker ne gre misliti, da je bilo ljudem mogoče ves svet spreobrniti; ker je pa vendar v kratkem bil spreobrnjen in predrugačen, moramo prepričani biti, da se je le z božjo pomočjo in milostjo zgodilo. Pa vsakemu človeku, kateri ima kaj pameti, mora biti jasno, da Bog ne bo pomagal kako laž razširjati; vsa keršanska vera mora torej biti resnica, ker je Bog tako čudno pripomogel, da se je naglo med narodi razširila.

Potem nam spreobrnjenje Judov pa nevernikov, ki se je s pomočjo apostolov zgodilo, tudi priča, da je tudi nam mogoče z milostjo božjo greh zapustiti ter k pravi pokori spreobrniti se, če le hočemo. Gotovo ni nobenega grešnika med nami, kateri bi nikoli ne želel poboljšati se, če mu pride na misel njegovo hudobno življenje. Zakaj se pa vendar ljudje le ne poboljšajo, dasiravno mnogokrat k spovedi gredo in dobre sklepe in obljube delajo? Bogu bodi potoženo, da nam sploh le serčnosti in pravega zaupanja v Boga primanjkuje, nadjaje se, da nam bo Bog sam iz naših grehov pomagal, če nas je le resna volja, da nam bo pomagano. Svet se ni sam h keršanski veri spreobrnil, Bog ga je spreobrnil, ljudje so samo k spreobrnjenju pripomogli: enako se tudi mi, poslušavci moji! ne moremo s svojo lastno močjo spreobrniti, ampak s pomočjo milosti božje, ki se jej ne smemo zoperstavljeni. Nikar se tedaj ne bojte, temuč imejte terdno zaupanje v božjo milost, saj Bog želi, da bi vsi ljudje zveličani bili in k spoznanju resnice prišli. (I. Tim. 2, 4.) Bog sam vas bo podučil, zato le polni zaupanja molite: „Spreobrne naše serca, o Bog! k pravi pokori in k poboljšanju našega življenja“, i. t. d.

3. O čudežih, ki so se godili pri oznanovanji sv. evangelja.

V današnjem svetem evangelju še to-le beremo: „Kteri pa verujejo, pojdejo te znamnja za njimi: v mojem imenu bodo hudiče izganjali, nove jezike govorili, kače prijemali, in ako kaj strupenega pijejo, jim ne bo škodovalo; in na bolnike bodo roke pokladali in bodo zdravi.“

Kar je ljubeznjivi Zveličar svojim vernim obljubil, pri razširjevanji svetega evangelja se je tudi v resnici godilo in se v sveti keršanski katoljski cerkvi vsaj v dušnem pomenu še zmirom godi.

a) Jezus je rekel svojim vernim: „V mojem imenu bodo hudiče izganjali.“ V nekem pismu, ki ga je stari učenik Tertulijan v brambo keršanske vere ajdovskim ali paganskim glavarjem poslal, bere se; „da je kterikoli bodi kristjan mogel molikom in hudičem zapovedati, da so govorili in z besedo na glas pričali, da so le hudiči in krivi bogovi, in da se to godi v pričo gosposke pri postavni sodnji.“

Jezus je rekel svojim vernim: „Nove jezike bodo govorili: in glejte, koj binkoštno nedeljo, ko so apostoli sv. Duha prejeli, slišalo jih je ljudstvo govoriti v raznih in tujih jezikih, kterih se niso nikdar učili.

Jezus je rekel svojim vernim: „Kače bodo prijemali.“ Svetemu Pavlu je na otoku, Malta imenovanem, kača na roke skočila in na roci obvisela. Vsi so mislili, da bo apostel pri tej priči za strupeno kačo umerl in na tla se zgrudil: on pa jo je vergel proč od sebe v ogenj in ni bil nič poškodovan.

Jezus je rekel svojim vernim: „Ako kaj strupenega pijejo, ne bo jim škodovalo.“ Sv. Benedikt, ki so mu hudobni učenci ponudili poln kozarec strupenega vina, stori od daleč črez-nj znamnje svetega križa; in ko bi trenil, razleti se kozarec na drobne kosce, kakor ko bi bil kdo kamen vanj trešil.

Slednjič je Jezus še rekel svojim vernim: „Na bolnike bodo roke pokladali in bodo zdravi.“ Mnogokrat so apostoli in drugi svetniki v Jezusovem imenu bolnike ozdravili in celo mertve k življenji obudili. Senca sv. Petra in znojne ali potne rute svetega Pavla sta mogla iz obsedenih hudiče izganjati in razne bolnike ozdraviti.

b) Zakaj se pa v zdajnih časih le redko kje še kak čudež zgodi?

Sv. papež Gregor je rekel na to uprašanje: „Čudeži so bili le od začetka potrebni. Kedar mi drevesa vsajamo, prilijamo jim in njih veje škrofimo; ko so pa drevesa že dobro ukoreninjene

stojé terdno in jih zató ni treba več zalijati." Enako se je morala tudi Jezusova vera sperva terditi in poterditi s čudeži; ko se je pa keršanska vera na svetu že dobro ukoreninila, čudežev jej ni bilo več treba. Sicer je pa bilo še vsaki čas v katoljski cerkvi nekaj svetnikov, ki so delali čudeže apostoljskim enake. Na duši se pa čudeži godé tudi med nami se vsaki dan. Hudiče izganjamo, kedar delamo pokoro za storjene grehe, ki so storili iz nas satanove tlačane. Mi govorimo nove jezike, kedar pred spovednikom ponižno spoznamo svoje grehe, ki smo jih pred le vedno zagovarjali. Mi izganjamo hudiče, kedar nočemo čuti na šepetanje satana, ki je peklenska kača. Mi pijemo strupene reči brez škode, kedar se ne damo v greh zapeljati, če nas mika zlobni svet ali pa telesna požljivost. Mi ozdravljamo bolnike, kedar jih tolažimo v bolečinah in nadlogah ter jim pomagamo iz bridkosti, ktere morajo terpeti. Delajte tako, ljubi moji! potlej si morete svesti biti, da ste med številom vernih Jezusovih učencev. Amen.

Homilija za 6. nedeljo po veliki noči.

„Kedar pa pride Tolažnik, kterega vam bom jaz poslal od Očeta, Duh resnice, kteri se od Očeta izhaja, on bo pričeval od mene.“ Jan. 15, 26.

V v o d.

Svete besede današnjega evangelja so že za tega del zanimive, ker so vzete iz slednjih besed Jezusovih, to se pravi, ker so vzete iz tistega govora, ki je ž njim ljubeznjivi Gospod od svojih učencev pri zadnji večerji slovo jemal. Iz tega dolgega pogovora Jezusovega bomo danes le nekoliko posneli. Jezus obljubi svojim učencem, da bodo imenitni darovi sv. Duha, ki jih bodo apostoli od njega prejeli, potlej pa naglo razširjanje Kristusove vere očitno spricali, da je bil od Boga poslan.—Potlej jim pove, da bodo tudi oni njegove nebeške nauke šli po vsem svetu oznanovat ter bodo pričali pred vsakim ljudstvom, da so to nauki božji. — Slednjič naznanja Jezus v današnjem sv. evangelju svojim apostolom, da bodo zavoljo razširjanja njegove vere veliko morali terpeti. Zdaj bomo pa še na drobno premislili

1. Kako je sv. Duh od Jezusa pričal;
2. kako so apostoli od Jezusa pričali;
3. kako so apostoli zavoljo oznanovanja Jezusovih naukov terpeli.

Pripravite se, in pazljivo poslušajte!

Razlaga.

1. Kako je sv. Duh od Jezusa pričal?

Gospod Jezus je rekel: „Kedar bo pa prišel Tolažnik, ki ga bom od Očeta poslal, Duh resnice, ki od Očeta izhaja, on bo od mene pričal.“

Bog Sin imenuje Boga sv. Duha tolažnika in duha resnice. On ga imenuje tolažnika, ker bo apostole potlej pa v poznejših časih kristjane tolažil v stiskah in nadlogah. On ga imenuje Duha resnice, ker bo apostolom pa njih naslednikom v katoljski cerkvi dajal svitlobo nebeške luči, da ne bodo nikdar v kake zmote zabredli, kedar bodo oznanovali nauke njegove svete vere in kedar bodo učili keršansko živeti. — Potem nadaljuje Gospod Jezus in pravi, da bo on poslal sv. Duha; po Jezusovih besedah torej sveti Duh izhaja iz Boga Sina; in ker sv. Duh po Jezusovih besedah tudi od Očeta pride, to je od Očeta izhaja potem torej nam mora jasno biti, da izhaja sv. Duh ob enem od Boga Očeta in od Boga Sina, to se pravi, sv. Duh ima svojo naturo in svoje bitje od obeh, od Boga Očeta in od Boga Sina. Ker je pa sv. Duh le eden, imata torej Bog Oče pa Bog Sin le eno samo bitje in eno samo naturo, iz ktere sv. Duh ob enem izhaja. In ker sv. Duh od Očeta in Sina izhaja, ima tudi ž njima vred eno in isto bitje in naturo: on je torej tudi Bog, kakor Oče in Sin. Če je pa sv. Duh Bog, in če ima svojo naturo in svoje bitje od Očeta in od Sina, mora z Očetom in Sinom imeti eno in isto bitje in naturo, ki se nikdar ne spreminja, pa tudi razdeliti ne da: zato so te tri osebe le en sam Bog, ki obsega v sebi tri osebe, namreč Očeta, Sina in svetega Duha. V Jezusovih besedah današnjega sv. evangelja tedaj nahajamo čudovito skrivnost presvete Trojice, nahajamo tisto skrivnost naše svete vere, ki smo jo izvedeli od svojih mater, ko so nas učile križ delati. Blagor apostolom, blagor pa tudi nam, ker jih je sv. Duh tolažil, kedar so jih ljudje preganjali, in ker se tudi mi smemo nadjati njegove pomoči v križih in njegove tolažbe v bridkostih.

In čujte! kaj Kristus pravi od tega božjega in sv. Duha: „On bo pričeval od mene.“ Kakor je namreč Kristus pričeval od sv. Duha in od njega terdil, da je Tolažnik, da je Duh resnice, in da je pravi Bog; enako priča tudi sv. Duh od gospoda Jezusa, in terdi, da je on resnično obljubljeni Mesija, ki ga je nebeški Oče ljudem poslal za učenika, in pravi Sin božji. To je pričal sv. Duh od gospoda Jezusa najpred po apostolih, ki jim je razjasnil um in pamet, ki jim je dal zgovornost in serčnost, da so povsod očitno in brez strahu spoznali in pridigovali: Jezus je pravi Mesija, on je Odrešenik sveta in Sin božji. Tako je pričal sv. Duh od Kristusa

gospoda že od nekdaj, pa še zdaj pričuje in bo pričal v katoljski cerkvi do konca sveta, ker jo on vzdržuje in vodi, da v Kristusa Boga, v resnice sv. evangelja, brez zmote in vselej veruje, jo spozna, in očitno oznanuje. Zakaj vse, kar so apostoli v Kristusovo čast storili in učili, mora se le sv. Duhu pripisovati. Krepost v keršanskem življenju, svetost, modrost in učenost, znamenja in čudeži so darovi sv. Duha, ki je z njimi apostole Kristusu na čast poveljal in keršansko katoljsko cerkev zmirom poveljuje. Kar sem vam že mnogokrat povedal in vam nikdar dostikrat ne morem povedati, uči nas danešnje sv. evangelje: namreč, da nauki apostoljski, da nauki keršanske katoljske cerkve niso nauki človeški, temuč nauki božji, nauki sv. Duha; zato nam je gotovo sveta dolžnost, da pridige in keršanske nauke rade volje in marljivo poslušamo in po njih živimo, ker je prav za prav le sv. Duh, ki nas v pridigah in keršanskih naukih podučuje in od Kristusa priča. Kar je Kristus najprej sam učil, uči nas zdaj sv. Duh s pomočjo Kristusovih služabnikov, s pomočjo katoljskih mašnikov; kdor jih vboga, vboga sv. Duha, kdor jih žali, žali sv. Duha: „Ne žalite sv. Duha božjega“, piše sv. Pavl Efežanom.

2. Kako so apostoli od Jezusa pričali?

„Tudi vi“, djal je Jezus svojim učencem, „tudi vi bote od mene pričali, ker ste bili od začetka pri meni.“ V tridesetem letu svoje starosti je začel Jezus očitno oznanovati kraljestvo božje in si je koj sperva že izvolil in odbral od ljudstva učence in apostole, ki so ostali pri njem do smerti in še potlej po smerti tako dolgo, da je šel v nebesa. Na svoje ušesa so ga slišali učiti, s svojimi očmi so ga vidili s čudeži pomagati revnim, obsedenim, bolnim in mrtvim; s svojimi rokami so se ga dotikali, ko je naredil največi čudež, kedar je od mrtvih vstal. Ker so bili tedaj apostoli in učenci pri njem vse skozi, kar je začel učiti, so oni tudi najbolj verjetne priče njegovega življenja.

Apostoli in drugi učenci so pa tudi zares od Kristusa pričali, ker so po vseh krajih križanega Zveličarja oznanovali, ker so po Kristusovih naukih živeli in s čudeži terdili, da je Kristus v resnici Bog in sicer poterdili s čudeži, ki so jih delali v Jezusovem imenu; in slednjič so resnico sv. evangelja podpisali s svojo lastno kervjo, ki so jo prelili za Kristusove nauke, zato jih imenujemo mučence, ali po slovenski „kervave priče“ Kristusove. Po izgledu apostolov so delali tudi njihovi nasledniki. Kar so apostoli od Kristusa učili, učili in terdili so tudi oni, tudi oni so s krepostnim in svetim življenjem, z oznanovanjem njegovih naukov, s terpljenjem in smertjo od Kristusa pričali. Vsegdar so se nahajali v katoljski cerkvi sveti mučenci, sveti cerkveni učenci, sveti spoznovavci, ki so očitno

pričali od sv. evangelja ter nam zapustili izgled, da bi se mi po njih ravnali. Današnje dni je sicer začela prava vera močno omahovati, pa hvala Bogu! povsod se še nahajajo zvesti kristjani, ki so pripravljene kri in življenje dati za svojo vero. Pri nas, ljubi moji! se nam zavoljo vere ni treba bati za življenje ali premoženje svoje; če smo pa pravi kristjani, moramo biti vsako uro pripravljene, rajši lastnino in življenje zgubiti, kakor svojo sveto vero zatajiti. Ker mi nismo v takošni nevarnosti, bomo pa premoženje in življenje svoje, ki ga imamo od Boga, vsaj v njegovo čast in slavo obrnili in živeli, dokler bo njegova sveta volja, in pričali od Kristusa s poterpežljivim, čistim, treznim in pobožnim življenjem; vlasti se pa varujmo grešnih veselje, in kedar nam bo mogoče, branimo tudi drugim ljudem, da ne bodo gospodovim dnevom nečasti delali z igro, pijančevanjem in plesom; take kratkočasnice gotovo niso keršanske, tako djanje gotovo od Kristusa ne priča.

3. Kaj so apostoli zavoljo oznanovanja Jezusovih naukov terpeli?

Zastran terpljenja je Jezus učencem to-le povedal: „Povem vam pred, da se ne pohujšate. Iz shodnic (šole) vas bodo devali; pride celo ura, da bo vsak, kateri vas umori, menil, da Bogu službo stori. In to vam bodo storili, ker ne poznajo ne Očeta ne mene. To pa sem vam govoril, da se spomnite, kedar pride ura, da sem vam jaz to pravil.“

Glejte, kristjani moji! kakošno plačilo so apostoli od Boga prejeli, ker so od Kristusa pričali, njegovo sveto vero oznanovali in ljudem z velikim trudom pot v nebesa kazali. Za to dobroto jih je svet sovražil, klel, zaničeval, mučil in moril. Tako je vselej bilo, in taka se bo tudi vselej godila: „Kdorkoli hoče pobožno živeti v Kristusu Jezusu, bodo ga preganjali.“ (II. Tim. 3, 12.) Hudobni vselej tistega sovražijo, kdor se jim z besedo in z djanji zoperstavlja. Pa nič ne de, mi bomo vendar-le kljubu nehvaležnemu svetu rajši njegovo sovraštvo na glavo si nakopali, kakor jezo božjo, alite? Ko so Judje in molikovavci začeli apostole in učence čertiti, od drugega sodnika k drugemu tirati in moriti: za-nje to neusmiljeno početje ni bilo nič novega, ker so že pred od Gospoda svojega slišali, da se jim bo huda godila: pa veselilo jih je, da se prerokovanje Jezusovo tako natanko pri njih dopolnuje; kajti svesti so si bili nebeškega plačila v Očetovi hiši, ktereга jim je Gospod obljubil podeliti za grenke ure tega sveta.

Tudi mi, kristjani moji! se ne smemo nadjati dvojnih nebes: nebesa niso tukaj na zemlji, nebesa so nad nami, in ker želimo gori še le priti, ne smemo se čuditi križu, ki nam ga Bog pošlje, in tuje nam ne smejo biti britkosti, ki nas srečajo neprenehoma na

poti v večnost. Mati katoliška cerkev človeku že pri sv. kerstu z mnogo križi, ki se čez vsakega storé, pokaže, da obilno križev čaka vsakega, ki jih mora poterpežljivo s Kristusom vred nositi, ako želi tudi s Kristusom vred v nebeškem kraljestvu veseliti se in kraljevati. Ali ne bomo tedaj poterpežljivo nosili svojih križev? Da bomo jih, le tega nauka nikarmo nikdar pozabiti!

Kristus je djal: „To pa sem vam pred govoril, da se spomnite, kedar ura pride, da sem vam jaz to pravil.“ Kedar se človek k poterpežljivosti še le pripravlja, ko je sitnost že na pragu ali križ že čez prag stopil, prepričal se bo, da je prepozno: za tega del moramo zmirom na križe, sitnosti, britkosti pripravljeni biti, kakor nas tudi Gospod Jezus opominja; že popred kličimo na pomoč sv. Duha, ki ga Kristus imenuje tolažnika.

Da nam bo sv. Duh bolj gotovo svoje darove in svojo milost podelil, imejmo danes potlej pa tudi še ves teden pred očmi, da so Binkošti, praznik sv. Duha, že blizo; pripravljajmo se k temu prazniku s ponižno molitevjo; molimo po izgledu svete cerkve, ki vsaki dan zdihuje k sv. Duhu in pravi: „Pridi, sveti Duh! napolni serca svojih vernih, in vžgi v njih ogenj svoje ljubezni!“ pripravljajmo se s postom, tako, da se ne bomo samo v saboto jedi in pijače po cerkveni zapovedi zderžali, ampak živimo celi teden bolj tiho, mirno posebno pa živimo brez smertnega greha; pripravljajmo se z dobrimi deli, dajajmo vsak po svoji moči siromakom v Boga ime, saj je sv. Duh ljubezen božja in rad stanuje v tistih srcih, kjer kraljuje mir, pokoj, tihota in prijaznost in kjer teh čednosti ne najde, prizadeval se bo, da se s časom tudi vpeljejo in vstanovijo.

Vzlasti pa želim, ljubi moji farmani! da bi vi kakor o Veliki noči, tudi v Binkoštih v zakramentu svete pokore osnažili madeže svoje vesti in v zakramentu svetega rešnjega Telesa Kristusa vzeli pod svojo streho, ki naj bo hvaljen z Očetom in sv. Duhom na večne čase! Amen.

Homilija za binkoštno nedeljo.

„Učenik sv. Duh pa, kterega bo poslal Oče v mojem imenu, on vas bo učil vse, in vas bo opomnil vsega, karkoli sem vam rekel.“ Jan. 14, 26.

V v o d.

Današnji dan, ki ga tako praznično obhajamo, imenuje se binkoštna nedelja, ali pa samo Binkošti. Binkošti je ponarejena beseda, ki smo si jo izposodili iz gerškega jezika pentekoste, ktera pomenja 50, in hoče reči petdeseti dan po Veliki noči. Že Izraelci so po božji postavi 50. dan po Veliki noči ali Binkošti praznovali, zakaj 50. dan po Veliki noči je Bog judovskemu ljudstvu na gori Sinaj deset zapovedi dal, zategavoljo so vsako leto ta dan slovesno obhajali. (2. buk. Moz. 19, 20.) Kakor jim je bilo tedaj zapovedano vsako leto Velikonočni praznik obhajati v spomin, da so rešeni iz egiptovske sužnosti; ravno tako so morali po postavi v spomin prejetih zapoved božjih 50. dan po Veliki noči praznovati; zraven tega so pa morali ta dan tudi prvi sad od žita, od sadja in živine Bogu darovati, v očitno znamenje in pripoznanje, da vse le od Boga pride in daje vse njegovo.

Vse te prigodbe, kristjani moji! so žive podobe tega, kar se je godilo in se godi v novem zakonu; zakaj petdeset dni po keršanski Veliki noči — po vstajenju Jezusa Kristusa se je sv. Duh razlil čez apostole in je Kristusovo postavo v njih serce zapisal. (Ap. dj. 2.) Ravno ta dan je pa tudi prvi sad keršanske žetve Bogu darovan bil, zato ker je današnji dan sv. Peter s svojo pridigo 3000 Judov v kristjane spreobernal. Naj premislimo binkoštni praznik od ktere strani koli hočemo, moramo spoznati, da je ta praznik za nas kristjane vesel dan.

V današnjem sv. evangelju, ki ga je cerkev za ta velik praznik odločila, nahajajo se vzlasti tri reči, ki so premišljevanja vredne :

1. Kristus podučuje svoje učence o božji ljubezni.
2. Kristus obljubi svojim učencem sv. Duha.
3. Kristus jemlje od svojih učencev slovo.

V zaupanju, da mi sv. Duh svoje pomoči ne bo odrekel, hočem vam te tri reči bolj na tanko razložiti.

Razlaga.

1. Kristus podučuje svoje učence o božji ljubezni.

Kar danes beremo v svetem evangelju, govoril je gospod Jezus Kristus pred svojim terpljenjem veliki četrtek po zadnji večerji. Sv. apostel Judas Tadej je vprašal, zakaj se Kristus samo učencem razodeva, ne pa vsemu svetu, vsem ljudem. (Jan. 14. 22.) Kristus je odgovoril in rekel, da so le tisti te sreče, te milosti vredni, kateri Boga ljubijo in je djal:

a) „Kdor mene ljubi, bo moje besede spolnoval; in moj Oče ga bo ljubil, in bova k njemu prišla in pri njem prebivala.“ Kdo tedaj ljubi Boga in kaj pomaga Boga ljubiti? Boga ljubi tisti človek, ki svoje življenje ravna po božji besedi, ki božje zapovedi spolnuje. Ako tedaj božje zapovedi spolnujemo, smemo reči, da ljubimo Boga in to nam toliko pomaga, da tudi Bog nas ljubi, da nas pride obiskat, da pride k nam stanovat. Oče ljubi svojega otroka, ki rad stori, kar oče ukaže; otrok ljubi svojega očeta, ako ga vboga.

Nikar naj nobeden ne reče: Božje zapovedi spolnovati je nemogoče, je težavno: „Kdor mene ljubi, bo mojo besedo spolnoval“, govori učenik božji Jezus Kristus in njegov najljubši učenec piše: „Boga ljubiti se pravi njegove zapovedi spolnovati in njegove zapovedi spolnovati ni težavno.“ Da bi po božji besedi živeli, da bi zapovedi božje spolnovali, ne potrebujemo kar kaj družega kakor ljubezni do Boga: ali je pa mar tako sporno Boga ljubiti, ki je njegova dobrota neskončna, ki je vse ljubezni vreden?

Kaj človek ne stori, da bi si ljubezen ljudi zaslužil. Vojščak, kateri si hoče zaslužiti ljubezen svojega poveljnika, v vojski ne gleda na nevarnost svojega življenja, temuč zakadi se serčno tje, kjer se meči bliskajo, kjer krogle svinčene žvižgajo, kjer kri curkoma teče. Vradnik, ki se hoče prikupiti svojemu predpostavljenu, sedi in se trudi od kosilce do južine, od južine do večerje v pisarnici in rije s peresom in z očmi po papirju, da ves slep pride izmed zidovja, kedar že solnce zahaja. Učenec, ki hoče ljubezen svojih učenikov doseči, ki hoče pri spraševanji dobre odgovore dajati, ako nima posebno dobre glave, po dne in po noči tiči v bukvah, kakor molj v stari obleki, in dostikrat zapusti svoje bukve na pol slep, truden, slab, kakor da bi ga bil s križa vzel. Kmet, kateri ima ženo, in otroke, ki svojo družino rad ima, trudi se za-nje od jutra do mraka, skerbi za-nje od mraka do dne. In vendar vojščak in vradnik, šolar in kmet ne pričakuje in ne dobi družega za svoj trud, kakor k večemu posestvo, čast, časno plačilo,

publo hvalo; — ako pa živimo po Kristusovih besedah, po božjih zapovedih zato, da bi nas Bog rad imel; nam Bog sam, gospod vseh gospodov, nam Jezus Kristus njegov božji Sin svoje ljubezni ne bo odrekel; bo Bog, ki vse vidi nad našim keršanskim djanjem veselja imel; bo Bog, ki je povsod pričujoč, k nam vas prišel, to se pravi, on bo naše serca s svojo gnado napolnil in nebes vredne storil. Kdo se bo tedaj branil Boga ljubiti in njegove zapovedi za tako plačilo spolnovati?

b) „Kdor pa mene ne ljubi, ne spolnuje mojih besed. In besede, ktere ste slišali, niso moje, temuč očetove, kteri me je poslal.“

Morda si včasi kak hudobnež misli: „Grešil sem, in kaj se mi je žalega prigodilo?“ (Sirah 5. 4.) Mar ni dosti žalostno, da ljubezni Kristusove nima? „Kdor mene ne ljubi, ne spolnuje mojih besed“, pravi Kristus; in njegov apostel sv. Pavl piše: „Kdor našega gospoda Jezusa maziljenega ne ljubi, naj bo preklet.“ (I. Kor. 16. 22.)

Takemu človeku se bo slaba godila, kedar bo naš gospod prišel sodit. Na zemlji se more marsikteri, ki je prebrisane in zvite glave, ogniti zaslužene kazni, pred Bogom nas pa čaka ostra šiba, ako ne maramo za Kristusovo besedo. Resnično, kdor zaničuje besedo Kristusovo, ne zaničuje besede človeške, on zaničuje besedo božjo; ker je rekel: „beseda, ki ste jo slišali, ni beseda moja, temuč beseda Očetova, ki me je poslal.“

Kristusova beseda je beseda nebeškega Očeta, ker sta Oče in Sin en sam Bog: Gorje pa tistemu človeku, ki se Bogu zoperstavlja. Kedar je Bog naš prijatelj, ni se nam bati, ako bi tudi pred svetom nobenega spoštovanja ne imeli. Kaj bi pa pomagala vsa čast, vse spoštovanje ob smertni uri, ko bi nas naši grehi prepričali, da ne smemo nobene milosti od Boga pričakovati?

2. Kristus obljudi svojim učencem sv. Duha.

„To sem vam govoril, dokler sem bil pri vas. Učenik sv. Duh pa, ki ga bo poslal Oče v mojem imenu, on vas bo učil vse in vas bo opomnil vsega, karkoli sem vam rekel.“

a) Človeški rod mora vendar imeniten rod biti, ker se vsa sveta Trojica skoraj samo s tem peča, kako bi ga srečnega storila; vsaj danes moramo s serčno hvaležnostjo spoznati, da nismo vredni ljubezni, ki nam jo skazuje sv. Trojica, ker je današnji dan Bog Oče v imenu svojega Sina zavoljo našega zveličanja iz nebes na zemljo poslal sv. Duha. Bog Oče je že pred svet tako ljubil, „da je svojega edinega Sina dal, da bi vsi, ki v njega verujejo, ne bili

pogubljeni, temuč večno življenje imeli.“ (Jan. 3. 6.) Ko se je pa božji Sin zopet v nebesa vernul, poslal nam je Oče mesto svojega božjega Sina svojega Duha. Bog Sin je na svet prišel, „da bi poiskal in zveličal, kar je bilo zgubljenega, on nas je ljubil, noter do konca nas je ljubil, in s svojo kervjo grehov opral.“ (Luk. 9. 10.) Kedar je pa vse dokončal, kar mu je Oče naložil; kedar je božje kraljestvo na zemlji, svojo cerkev vstanovil in v nebesa šel v svoje večno kraljestvo, ni hotel nas zapustiti revne sirote, temuč je prosil svojega nebeškega Očeta, da naj nam sv. Duha pošlje, ki bo naše od Kristusa začeto posvečevanje dokončal.

b) Zakaj je tedaj sv. Duh prišel iz nebes? Jezus je pred povedal zakaj da bo prišel: „Tolažnik, sv. Duh vas bo vse učil in vas bo opomnil vsega, karkoli sem vam rekel.“ Prejeli smo tedaj sv. Duha posebno za tolažnika in učenika. Da je Jezus šel v nebesa, zdi se apostolom in vsem drugim neizrečena zguba. Kdo jih more zastran te zgube potolažiti?

Sv. Duh, ki je mesto Sina z nebes prišel, ki je z Očetom in Sinom eden in ravno tisti Bog, ki med nami stanuje. Apostoli in njih nasledniki, cerkveni predpostavljeni, bi po Kristusovem vnebohodu ne bili razumeli marsiktere skrivnostne resnice Kristusovega nauka, ako bi jim sv. Duh uma in pameti ne razsvetljeval, zmotnjav varoval in jih ne spominjal besed in nauk Kristusovih.

Bodite tedaj brez vse skerbi, kristjani, in ne bojte se, da bi se prava vera zgubiti in popačiti mogla: to je že oskerbljeno od Boga, ki nam je sv. Duha poslal. Verujte le terdno v svetega Duha in v sveto, vesoljno keršansko cerkev: sv. Duh je naš učenik, keršanska cerkev je šola, kjer sv. Duh vse uči, in vse v spomin prinaša, kar je Jezus Kristus govoril. Bog sv. Duha, ki ga je cerkvi dal, ne bo nikdar od nje odvzel, sicer bi bila zastonj prošnja Kristusova, ki je djal: „Jaz bom Očeta prosil in poslal vam bo družega tolažnika, duha resnice, kateri bo vekomaj pri vas ostal.“ (Jan. 14. 16.)

3. Kristus jemlje slovo od svojih učencov.

To, od česar sem do sedaj govoril, pa še veliko drugih reči je Jezus povedal svojim učencem še v Jeruzalemu v tisti sobi, kjer so slednjokrat skupej večerjali, preden je šel na oljsko goro: zdaj pa dokonča svoje govorjenje, jemlje slovo od njih in pravi:

a) „Mir vam zapustim, svoj mir vam dam; ne kakor ga svet daje, vam jaz dam.“

Kakor dobri prijatli, ki se ločijo drugi od drugega, si kaj v spomin zapustijo, tako zapusti Jezus svojim učencem mir. Kristus svoj mir in pokoj loči od mira in pokoja, ki ga svet daje. Ljudje si posebno, kedar je kterelega god ali ob novem letu voščijo srečo, mir in vse dobro, pa le prevečkrat so take voščila le na videz, ki ne pridejo iz serca. Zraven tega nam pa tudi pokoja in sreče, ki nam jo voščijo, dati ne morejo: Kristusu pa gre njegovo voščilo prav iz serca in kar on vošči, pa tudi da. V resnici so pa tudi apostoli in prvi kristjani dar miru, ki ga jim je Kristus dal, dolgo časa ohranili. „Vsi verni“, pravi sv. Lukež, „so imeli tako rekoč eno serce in eno dušo med seboj.“ (Ap. dj. 4, 32.) Tako pokojno so živeli med seboj. Blagor vam, dragi moji, ako vsi v miru in pokoju med seboj živite! zakaj vi imate še tisti dar, tisti spomin, ki ga je Jezus še pred smertjo svojim apostolom zapustil. Gorje pa tistim, kateri v kregu, prepiru in sovraštvu živé s svojimi brati, sosedi in znanci! zgubili so znamenje pravih učencev Kristusovih: vi nimate pokoja, in glejte dobrotljivi Zveličar ni vedel kaj boljšega zapustiti svojim vernim, kakor mir in pokoj!

b) „Vaše serce naj se ne prestraši, in naj se ne boji! Slišali ste, da sem vam jaz rekel: Jaz grem in zopet pridem k vam. Ako bi me ljubili, bi se pač veselili, da grem k Očetu; zakaj Oče je veči od mene. In zdaj sem vam povedal, preden se zgodi, da bote verovali, kedar se zgodi.“

Da bi svoje učence potolažil, hotel je Jezus s temi besedami reči: Dragi prijatli moji! nikar naj vaše serce ne bo žalostno, ker vas zdaj zapustim, saj se bomo v treh dneh po mojem vstajenju zopet vidili. Ako me imate radi, morate se le veseliti, ker zapustim svet in k Očetu grem, ki je veči od mene. Moj Oče je Bog, in jaz se zdim vam le človek: po božji naturi sva si z Očetom enaka; po človeški naturi sem pa jaz manj kakor on; vendar po moji smerti bo pa tudi moja človeška natura, moj život ob desnico Očetovo povzdignjen. Glejte, predragi moji! tako moremo tudi na smertni postelji tiste tolažiti, kateri jokajo zavoljo naše slednje ure. Mi jim smemo reči: Predragi oče, ljuba mati! prijatelj moj! bratec! sestra moja! ne jokaj, ne bodi žalostna zavoljo moje smerti; saj te ne zapustim za vselej; slednji dan pri vstajenju se zopet vidimo. Marveč se veselite zavoljo moje smerti, ako me ljubite, ako me radi imate: jaz grem ja le k Očetu, ker je boljši za-me da grem, kakor pa da pri vas ostanem. — Kdo, kristjani moji, pa bo mogel na smertni postelji tako govoriti? Tisti samo, ki keršansko živi, pa v smerti upanje ima, da z dobro vestjo, v milosti božji in iz ljubezni do Boga umerje.

c) Kristus je smel tako govoriti, ker je bil brez greha, ker je Očeta ljubil, to spričajo končne besede: „Jaz ne bom več veliko z vami govoril. Pride namreč vojvoda tega sveta, ki sicer pri meni nič nima opraviti. Vendar terpim in umerjem, da svet spozna, da ljubim Očeta in tako delam, kakor mi je Oče zapovedal.“

S temi besedami je hotel reči: Ždaj pride hudobni duh, ki ga molikovavci molijo, ki je Juda oslepil, ter se bo z vso svojo hudobijo nad menoj znosil; on bi pa sicer meni ne mogel škodovati, ako bi jaz prostovoljno ne hotel terpeti in umreti, zato ker nima oblasti do mene, ker sem brez greha. Jaz terpim in umerjem, da ljudi prepričam, kako da ljubim Očeta. Jaz terpim in umerjem za zveličanje sveta, ker mi je Oče zapovedal.

Tako je tedaj še svojemu Sinu nebeški Oče zapovedal, da mora terpeti in umreti. Se bomo mar mi upali pritožiti se zoper božje sklepe, ako moramo terpeti in umreti? Jezus je bil nedolžen vi smo do kolen, ja čez glavo v dolgove zakopani! Prejemajmo tedaj vse težave, vzemimo tudi smert poterpežljivo iz roke božje. S terpljenjem in smertjo moramo razodeti, da ljubimo Boga, ki nam je dal terpljenje za tovarša in smert za prijateljico, ki nas bota peljala v večno življenje. Amen.

Homilija za binkoštni pondeljek.

„Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sinu.“
Jan. 3, 16.

V v o d.

Nikodem, ki ga današnje sv. evangelje od začetka imenuje, bil je eden izmed peryakov v Jeruzalemu, jako učen farizej in spoštovan od vseh Judov. On je tisti, ki je z Jožefom iz Arimateje vred Jezusovo mertvo trnpló raz križa snel in v grob položil. Ko je Jezus pervikrat prišel v Jeruzalem očitno velikonočni praznik obhajati, verovalo je že mnogo ljudi v njegovo ime, ker so ga videli čudeže delati. Nikodem se šteje med perve, ki so v Jezusa verovali v Jeruzalemu in je prišel enkrat po noči k Jezusu se pogovarjat ž njim. Spomina vredno je gotovo, kar sta tisto noč Jezus pa Nikodem med seboj govorila, in današnje sv. evangelje nam nekoliko pove od tistega pogovora in pravi, da ga je Gospod podučeval, kako neskončo Bog ljubi ljudi, potlej pa kako so ljudje Bogu ne-

hvaležni. Danes vam bom jaz odgovoril na to-le dvojno vprašanje in vam bom povedal:

I. Kaj je Bog storil za blagor in zveličanje ljudi?

II. Kako delajo ljudje, da bi zveličanja ne dosegli?

Odgovor na prvo vprašanje nas prepriča, kako neizmerno Bog ljudi ljubi. Odgovor drugega vprašanja nam pa kaže, kako neizrekljivo so ljudje Bogu nehvaležni. Premislili bomo oboje v imenu Jezusovem.

Razlaga.

I. Kaj je Bog storil za blagor in zveličanje ljudi?

Za blagor in zveličanje ljudi je Bog dal 1) svojega Sina; 2) dal ga je le samo za zveličarja in rešnika.

1) „Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina.“ Čim dražji in večji je dar, ki ga kdo komu podeli, tim večja je ljubezen njegova. Ker je Bog svet, ker je Bog ljudi, ki so na svetu, ljubil, ali je mogel z dražšim darom svojo ljubezen do ljudi pokazati, kakor če je dal svojega edinega Sina? Ko bi nam bil Bog dal vse angelje, vse nebesa, vso zemljo in ves stvarjeni svet, bi ta dar vendar tako gotovo in terdno ne pričal o njegovi ljubezni, kakor dar Jezusa Kristusa njegovega Sina. On je edini naslednik očetov in z očetom vred en Bog. Ko nam je Oče dal svojega Sina, vedel je dobro, da bo njegov radodarni in visokodušni Sin rad z nami svoje dedinstvo delil, da nas bo z večlovečenjem celo svojega božanstva ali svoje božje nature deležne storil. Ko nam je tedaj Bog svojega edinega Sina dal, dal nam je nebeško kraljestvo in Boga samega. Resnično neizmeren dar! dar ki je vreden daritelja. Bogati ljudje delé drage dari, kralji kraljevske, cesarji cesarske: in ker nam je Bog dal svojega Sina, nam je dal dar božji, dar nebeški: „Kaj bomo tedaj k temu rekli? (Rim. 8, 31.) vpraša sv. Pavl: „Ako je Bog za nas, kdo bo zoper nas? Kteri tudi svojemu lastnemu Sinu ni prizanesel, temuč ga je dal za nas vse; kako da bi nam ne bil ž njim vsega podelil?“

Glejte, poslušavci moji! in spoznajte, kako veliko ceno imajo ljudje pred Bogom. In ker pred Bogom toliko veljamo, ne bomo mar vanj terdno upali in znebili se vseh nepotrebnih skerbi pod brambo njegove roke? In ker pred Bogom toliko veljamo, skerbimo, da bomo tudi mi sami drugi pred drugim kaj veljali, in drugi dru-

zega spoštovali. Ne zaničujmo nobenega človeka, varujmo se pa tudi del, ktere človeka ponižajo in zaničljivega storé. Gotova mora biti resnica, da je človek kaj visocega in imenitnega, ker ga je Bog po svoji podobi stvaril, in ker „je Bog ljudi tako ljubil, da je svojega edinega Sina zanje dal.“

2. Ljubezen božja do ljudi se nam pa kaže še bolj jasna in slavna, če pomislimo, zakaj je Bog svojega ljubeznjivega Sina ljudem dal. Zakaj je dal Bog svojega edinega Sina? „Zato, da bi vsi, ki vanj verujejo, ne bili pogubljeni, ampak da bi imeli večno življenje. Bog namreč ni poslal svojega Sina na svet, da bi svet sodil, temuč da bi bil svet po njem zveličan. Kdor vanj veruje, ne bo sojen; kdor pa ne veruje, je že sojen, ker ne veruje v imé edinorojenega Sinu božjega.“

Zakaj je tedaj Bog svet tako močno ljubil? Ali je morda svet njegovo ljubezen zaslužil? Nak! Saj je svet po besedah sv. Janeza ves le v zlo zaljubljen in zateleban. Kako bi bil moral torej hudobni svet ljubezen božjo zaslužiti? Že prva človeka Adam pa Eva sta bila Bogu nepokorna. Ves človeški rod, ker že njegovi starši Bogu niso zvesto služili, ni bil torej družega kakor truma otrok jeze božje, ki so zraven greha prvih staršev še s svojimi lastnimi grehi bolj šibo božjo zaslužili kakor ljubezen. Svet je zaslužil pogubljenje, Bog pa ga je otel, Bog je ljubil ljudi, ki ga niso ljubili, in jim je dal, kar je imel najljubšega. Bog angeljev ni tako močno ljubil, kakor ljudi. „Angeljem, ki so grešili, Bog ni prizanesel, temuč jih je s peklenškimi vervmi v brezen potegnil, in jih terpljenji izročil, da se sodbi prihranijo“ (II. Petr. 2, 4.); nam pa, ki smo daleč za angelji, in ki smo večkrat grešili, kakor angelji, nam je Bog prizanesel ter poslal svojega edinega Sina na svet, pa ne da bi ljudi obsodil k večnemu pogubljenju, marveč da bi jim dal večno življenje. Torej Bog ni iskal lastnega dobička, temuč naš blagor mu je bil na misli, ko je svojega Sina poslal na zemljo. Bog najde sam v sebi neskončno bogastvo in nepopisljivo srečo, torej pri nas ni mogel nobenega dobička iskati za sé, ker sami nič nismo in nič nimamo; kar smo in kar imamo, smo in imamo le od Boga. Torej je samo zavoljo naše sreče in zavoljo našega blagra Sin božji na svet prišel.

„Kdor vanj veruje, ne bo pogubljen; kdor pa ne veruje, je že obsojen, ker ne veruje v ime edinorojenega Sinu božjega.“ Glejte, duše keršanske! kaj nam je storiti, da nam bo Jezusov prihod na zemljo v srečo in blagor služil? Verovati moramo vanj, živo verovati z vero, ki v ljubezni dela. Vera se imenuje tu-le ves nauk, ki nam ga je Jezus oznanoval. Ako bomo po ukazih svete vere živeli in Bogu služili, kakor nam zapoveduje keršanska postava, ne bomo pogubljeni, to se pravi, mi nimamo nobene krivice na sebi, ki bi se morali zavoljo nje večnega pogubljenja bati.

„Kdor pa ne veruje, je že obsojen“, to se pravi, da je tisti človek pri Bogu že obsojen v pogubljenje, od kterega je pred vedel, da se v svoji neveri prostovoljno ne bo spreobrnil in nalašč ne bo se poboljšal; tak človek ne bo zveličan, „ker ne veruje v ime edinorojenega Sinu božjega“, zato, ker edinega Zveličarja, kteri bi ga mogel oteti večnega pogubljenja, ne pripozna, ampak se mu zoperstavlja, kedar že dosti spozna njegove nauke in zapovedi. Bog torej ni kriv, če bo mnogo ljudi pogubljenih; zakaj Bog je popolnoma dovolj storil za zveličanje sveta, saj mu je celo svojega edinega Sina dal, dal le iz tega namena, da bi ljudi zveličal. Ljudje, ki bodo pogubljeni, so svojega pogubljenja sami krivi; že tako ravnajo, da ne bodo mogli v nebesa: od tega govorim v drugem delu.

II. Kako delajo ljudje, da bi zveličanja ne dosegli?

Gotovo bi vsi ljudje zveličanje dosegli, ko bi le k Jezusovi veri pristopili in po njej živeli: tega pa mnogo ljudi ne stori, marveč ljudje ravnajo in delajo zoper Jezusovo vero in njegove nauke; ker ali zaveržejo 1) njegovo vero; ali pa 2) hudobno živijo, kar je pa sveti veri in torej tudi Bogu zoperno.

1) Zakaj pa bo mnogo ljudi pogubljenih? Zato, „ker je luč prišla na svet, ljudje so pa bolj tamo ljubili kakor luč.“ Gospod Jezus, ki je te besede govoril, je sam luč, ki je prišla na svet. Zakaj keršanstvo je vera svitlobe, Jezusovi nauki so postava svitlobe ali luči, ki nam sveti, kam gremo in kaže pot, po kteri moramo hoditi, da bomo prišli v nebesa. Katoljška vera nam pove, kaj se nam je bati unstran groba in kaj smemo upati; nam pove, česa se imamo v zdajnem življenji ogibati in kaj moramo storiti, da se ognemo šibe božje in da zaslužimo plačilo, ki ga ima pripravljenega Bog v nebesih. Vse druge vere in krivoverske sleparije in modrovanje nevernih, ki so zoper keršanstvo, zoper sveto evangelje in zoper katoljško vero, so tamá, ki nam mračí naš pravi cilj in konec in zakriva pot v nebesa. „Luč je prišla na svet“, ki še svojo svitlobo pošilja na vse kraje: to se pravi, Kristus je svoje nauke oznanil in njegova sveta katoljška cerkev jih razširja na vse strani. Dokazi, ki pričajo, da je Jezus Bog, in da se le v katoljški cerkvi nahajajo verske resnice, so jasni dovolj za vsakega človeka, kteremu je mar za resnico in podučenje. Če se pa kljub vseh prič in jasnih dokazov vendar-le še mnogo nevernikov nahaja, tega ni kriva pomanjkljivost dokazov in prič, temuč hudobno serce pa napačna volja: „Ljudje so tamo bolj ljubili kakor luč“: vsaka kriva vera je poželjivemu človeku bolj všeč, kakor prava vera, ktera človeku ukazuje, da mora strasti pa telesno

poželjenje krotiti. Ljudje imajo rajši tamo, kakor luč, rajši sleparije in laž kakor resnico, zato jih bo veliko pogubljenih.

Kako se bo tedaj Bog takega djanja veselil? Take ljudi boš močno razžalil, če njih misli ne boš priterdil, in če njihovim besedam ne verjameš; in ravno ti ljudje so tako prederzni, da ne verjamejo, kar je Bog razodel in zaveržejo, kar je Bog sam govoril. Nevernik se ne bo mogel izgovarjati, kedar ga bo Bog v večno pogubljenje obsodil, in reči, da tako dolgo ni hotel verjeti, dokler je resnice svete vere le iz bukev sv. evangelija bral.

2) Od kod pa nevera izhaja? Ali kako je vendar to, da ljudje bolj tamo ljubijo, kakor luč? Kristus pravi, da ljudje zato tamo bolj ljubijo, kakor luč, „ker so njih dela hudobne. Slehern namreč, kateri hudo dela, sovraži luč in ne pride k luči, da niso svarjene njegove dela. Kdor pa dela resnico, pride k luči, da se razodenejo njegove dela, ker so v Bogu storjene.“

Vidite, ljubi moji! hudobne dela, grehi in hudobije so krive, da bo veliko ljudi pogubljenih; ker nejevera izvira in izhaja iz hudobnih del, hudobij in pregreh. Tudi vi veste, da tisti, ki greh delajo, tamo iščejo. Le po noči, kedar je tama in po skritih kotih se doprinašajo najgerše in najhujše dela; po dne in vpricho ljudi, na očitnih krajih se malokdaj kaka nesramnost zgodi ali hudobija stori. Prava keršanska vera daje svitlobo našemu umu in naši vesti, kakor solnce našim očem. Ni čuda tedaj, da je keršanska vera vsem tistim ljudem zoperna, ki hudo delajo, ker vera vse hudobije prepoveduje. Ni čuda tedaj, da vsi prevzetneži, lakomniki in nečistniki sv. evangelje sovražijo, ker sv. evangelje le ponižnost, dobrotljivost pa čistost hvali. Ni čuda, da veliko ljudi, ki so sicer kristjani, pa le po imenu, godernjajo zoper božjo besedo, zoper svete zakramente, sveto mašo in službo božjo. Pri pridigi se jim pove resnica, ki je pa ne slišijo radi; pri sveti maši in pri svetem obhajilu mora človek svoje misli k nebeškim željam povzdigniti, kar pa posvetnjakom nikakor ni po volji, ker so z duhom in truplom vsi v posvetno robo in telesne poželjivosti zatelebani. Pri spovedi in pokori se je treba spreobrniti; kaj tacega jim pa ni po volji. Njih djanje je hudobno, zato se branijo. Dasiravno imajo po imeuu še kaj vere, jo v djanji vendar-le zatajujejo in bodo za tega voljo pogubljeni, „ker tamo bolj ljubijo kakor luč“, ker ravnajo rajši po napačnih naukih sveta in po nagonih telesnega poželjenja, kakor poleg ukazov resnice, ktere nas Jezus v svojem evangelju uči.

Kam pa jo bomo mi mahnili? ali tje, kjer je tama, ali tje, kjer nebeška luč razliva svojo čisto svitlobo? Deržimo se rajši dneva, kakor tamne noči, hodimo rajši po svitlobi kakor po mračnih sencah, iščimo rajši Boga in Jezusa, kakor svet in satana, ki sta

oba sovražnika našega zveličanja in naših duš, ki nas vabita le v greh in hudobijo. Bog nas je tako ljubil, da nam je dal svojega edinega Sina za rešnika: zakaj bi tedaj tudi mi iz ljubezni do Boga v njegovega ljubeznjivega Sina ne verovali, in rade volje vse storili, kar nam je ukazal storiti, da bomo večno zveličanje dosegli? V današnjem sv. evangelju, ljubi moji! so posebno te-le besede spbmina vredne: „Da bo pa mnogo ljudi pogubljenih, je pa to krivo, ker so ljudje bolj tamo ljubili, kakor luč, zakaj njihove dela so bile hudobne.“ Te besede svaré vse tiste izmed nas, ki radi ponočujejo, v vas hodijo, tistim, ki doma ne spé, kratkočasnice po drugih krajih iščejo in kaj tacega delajo, kar bi se po dne sramovali storiti.

Ljubi moji farmani! znano vam je, da so dela tistih ljudi, ki bolj tamo ljubijo, kakor luč, hudobne; za to jih opominja sv. apostel Pavl in pravi: „Verzimo od sebe dela tame, in oblecimo orožje svitlobe. Kakor po dne pošteno hodimo, ne v požrešnosti in pijanosti, ne v nečistosti in nesramnosti, ne v kregu in nevošljivosti, temuč oblecite Gospoda Jezusa Kristusa.“ (Rim. 13, 11—13.) Kristjani ste, živite tedaj po keršansko. Amen.

Homilija za 1. pobinkoštno nedeljo.

„Bodite usmiljeni, kakor je vaš Oče usmiljen.“ Luk. 6, 36.

V v o d.

Predragi poslušavci! v adventnem času smo s pobožnim spominom praznovali Kristusovo včlovečenje; med božičnim časom smo se spominjali Kristusovega življenja, v postu njegovega terpljenja; v velikonočnem času smo obhajali spomin njegovega od smerti vstajenja in vnebohoda in danes osem dni smo gledali v duhu goreče jezike, ki se je v njih podobi sv. Duh, poslan od Boga Očeta v Kristusovem imenu, razlil čez svete apostole. Ker smo tedaj v duhu vere vse skrivnosti našega odrešenja v letošnjem cerkvenem letu ponovili in dokončali; praznujemo danes prvo nedeljo po binkoštnih imenitni praznik svete Trojice, da bi se Bogu Očetu, Bogu Sinu in Bogu sv. Duhu zahvalili za dobrote, ki so jih tri božje osebe človeku skazale. Ja! od današnjega dneva,

noter do adventa naj bodo naše serca vnete od čiste hvaležnosti. Ker smo v postu svetu in sami sebi odmerli, ker smo o Velikej noči od grešne smerti k življenju gnade vstali, ker smo o Binkoštih z darovi sv. Duha napolnjeni bili: tako naj tudi naša hvaležnost za toliko ljubezen božjo obstoji v tem, da njegove gnade ne bomo zametovali in pa da na zemlji ne bomo nobene večje skerbi imeli, kakor to, kako bi božjo voljo vselej zvesto spolnovali.

Sv. evangelje, ki se bere vsako nedeljo po Binkoštih, označuje nam od tedna do tedna take resnice, ki nas morajo po poti keršanskega življenja srečno voditi in v večno življenje pripeljati. Slišali ste že, kako lepe nauke da ima današnje sv. evangelje v sebi.

I. Perviĉ nas opominja nas gospod Jezus Kristus milosti do našega bližnjega.

II. Potlej nam pove tri prilike, ki so vredne, da bi jih nikdar ne pozabili. Poslušajte, kar vam bom povedal v Jezusovem imenu.

Razlaga.

„Tisti čas“, ko je bil Jezus blizo 31 let star in je malo časa pred velikonoĉni praznik obhajal, šel je ne daleĉ od jezera, ki mu je ime Genezaret, na neko goro, kjer je vso noĉ molil in drugo jutro si je izvolil izmed svojih 72 uĉencov 12 apostelnov. Veliko ljudi se je zbralo okoli njega in Jezus začne svoje svete nauke razlagati; ravno v tem času opominja svoje uĉence, naj bodo milostljivi, pa jim tudi pokaže

1. Izgled milosti; 2. jim pove dela milosti; 3. ter jim obljubi plaĉilo za milostljivo djanje.

1. Izgled milosti: „Bodite usmiljeni, kakor je vas Oĉe usmiljen.“ Gotovo je božja ljubezen najlepši izgled, ki ga moramo posnemati, da ne bomo nobenemu ĉloveku svoje ljubezni odrekli. Bog je vstvaril vse ljudi, tudi tiste, od katerih je vedel, da ga bodo žalili; Bog je poslal svojega Sina za vse ljudi, tudi za tiste, kateri so ga križali; in vi vidite, da solnce sije vernim in nevernim, da dež moĉi njive praviĉnih in njive kriviĉnih. Tako usmiljen je naš nebeški Oĉe in njegov božji Sin je rekel: „Bodite usmiljeni, kakor je vaŝ Oĉe usmiljen.“ Mi moramo tedaj tudi vse ljubiti, in vsak po svoji moĉi tudi sovraŝnikom dobro storiti; sicer se ne more reĉi, da posnemamo usmiljenje Boga, ki je naš oĉe, ki ga moramo posnemati, ako hoĉemo, da nas ne bo, kakor oporne in hudobne otroke zaverĝel.

2. Ktere so pa dela milosti, ki jih moramo v djanji razodevati? Gospod Jezus pravi: „Ne sodite in ne bote sojeni; ne pogublajte in ne bote pogubljeni; odpuščajte in vam bo odpuščeno; dajte in se vam bo dalo“; namreč: „Kar mi nimamo radi, tega tudi mi drugim ne storimo.“ (Tob. 4. 16.)

Nam hudo dé, kaj ne, ako nam kdo besede napak obrača, ki nismo ž njimi nič hudega mislili ali reči hotli; ali pa, kedar nam kdo zveličanje odrekuje zavoljo pregreškov, ki jih zamoremo še popraviti ter se jih spokoriti. Mi tedaj ne smemo djanja in zamud svojemu bližnjemu naglo v zlo števati, dasiravno je pregrešno ravnal, ga ne smemo za tega del že pogubljeti, ker je morebiti svojo pregreho obžaloval; saj more še pokoro delati, v nebesa priti in ker mi sami še nismo gotovi, da ne bomo v večje hudobije zabredli, in bomo zavoljo njih morda pogubljeni. Nobenemu človeku se v serce ne vidi; krivično je tedaj svojega bližnjega misli soditi, ki jih ne vemo. Bog sam pregleduje serce človeško, on sam bo sodil žive in mertve; mi segamo tako po krivici v pravico božjo, ker sodimo in pogubljujemo, kar le Bog soditi in pogubiti zamore.

Jezus Kristus je nekje drugod tudi zapovedal: „Storite ljudem vse, kar kočete, da bi oni vam storili.“ (Mat. 7. 12.) Kdo izmed nas ne želi, da bi se mu odpustilo, kedar se je kaj pregrešil? Kdo izmed nas ne želi, da bi se mu pomagalo, kedar pomoči potrebuje? Zakaj nas gospod opominja in pravi: „Odpustite in vam bo odpuščeno; dajajte in se bo tudi vam dajalo?“ In zakaj bi se ne odpustilo tistim, ki so nas razžalili? Mi imamo tudi svoje napake in morebiti morajo drugi zavoljo nas več terpeti, kakor mi zavoljo njih. Zakaj bi tistim, ki so v potrebah radi na pomoč ne pristopili? Smo li morda prepričani, da ne bomo nikdar prišli v zadrego, kjer nam bo ptuje pomoči treba?

3. Plačilo pa, ki ga za usmiljenje smemo pričakovati, nam zagotovljajo evangeljske besede: „S kakoršno mero bote merili, s tako se vam bo odmerjalo.“ Nehvaležnost človeka je sicer velika; usmiljenje, ki se ljudem skazuje, se le predostikrat malo spozna in slabo povrača; ti pa, kristjan! stori svojemu bližnjemu dobro zavoljo Boga, on ti ne bo nikdar plačila dolžen ostal. Dobro je Jezus Kristus, ki nas bo enkrat sodil, sam rekel: „Ne sodite in ne bote sojeni; ne pogublajte in ne bote pogubljeni; odpustite in se vam bo odpustilo.“ Ako tedaj mi sami ne sodimo in ne pogublamo, ako odpuščamo tistim, ki nas razžalijo, potlej mora Jezus Kristus mož beseda biti, nam bo pri sodbi milost skazal, nas ne bo pogubil, temuč nam bo odpustil, kakor smo mi odpuščali in odpustili. Dobro je, da je Bog dajavec vsega dobrega, da je on dosti bogat za vse, ki njega prosijo. Ne bo nam manjkalo božjih darov, ako tudi mi zavoljo Boga radi v Boga ime dajemo; saj se bere v

današnjem evangelju: „Dajte in se vam bo dalo; dobro, natlačeno, potreseno in zverhano mero vam bodo dali v vaše naročje.“ Bog ne poverne toliko, kolikor človek revnemu v Boga ime da, temuč veliko več; on vzame dobro mero v roke, jo nasuje, potrese, potlači, naredi verh, tako, da črez leti; to se pravi: njegovo usmiljenje je veliko večje od našega; za časne in telesne dobrote nam da dušne in večne, nam dodeli zdaj svojo gnado in unstran groba nam bo dal večno življenje.—Dosihtmal govori nauk o djanskem usmiljenji: zdaj pa pridejo tri kratke prilike, ki vam jih hočem razložiti.

II. Tri evangeljske prilike.

1. Povedal jim je priliko in je djal: „Ali more slepec slepeca voditi?“ S temi besedami nas on svari krivičnih učenikov, ki so slepi za keršansko življenje, ki tičijo sami v zmotah in nevednosti, ki nevedne ljudi bolj zapeljujejo, kakor podučujejo. „Ali more slepi slepega voditi?“ Dobro si v glavo vzemite, da ne bote vsakemu sleparju verjeli, ki se prederzne zoper vero govoriti, ker je morebiti nekaj let v mestnih šolah hlače tergal in klopi gladil; da ne bote verjeli tistim, ki od cerkve in božjih reči zato nespodobno in zaničljivo govoré, ker se njih nesramno in krivično življenje ne vjema z zapovedjo, ktero cerkev oznanuje. Ali more slepec slepega voditi? Ako se duhovni pastir in spovednik pridno ne uči; ako v postavi božji ni dobro izurjen in podučén, ali bo mar mogel ljudi dostojno učiti in pri spovedi voditi? Taki voditelji so slepi, vodijo elepe, ki bodo s svojimi vodniki vred v jamo padli, ki bojo s svojimi vodniki vred v pekel zagazili. „Ali more slepec slepega voditi? ali ne bota v jamo padla?“ Poslušavci moji! ne zaupajte svojih duš in svojega zveličanja kar tje v en dan vsakemu; ne iščite si mehkih spovednikov; boljši je velikokrat ostri. Vsak človek, ki gre po neznani nevarni poti, zbral si bo vodja, kteremu je pot znana, ki je pa tudi voljen prav jo kazati. Pot v večnost vam je neznana, pa je tudi nevarna; vaši vodniki so dušni pastirji in spovedniki; prosite vendar večkrat Boga, da vam bo učene in pobožne dušne pastirje dajal. Varujte se slepih, sicer bote ž njimi vred v jamo padli.

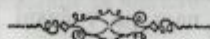
2. Druga prilika je ta: „Učenec ni več kakor učenik; izversten pa bo vsak, če je kakor njegov učenik.“ Te besede so zopet popolnoma razumljive; zakaj učenec malo kdaj kaj boljšega naredi, kakor njegov učenik in učenec je že dosti storil, ako toliko zna, kakor njegov učenik. Vi pa starši in predpostavljeni vaših otrok in vaših podložnih ne pozabite, da je Kristus rekel: „Učenec ni boljši kakor učenik“. Otroci tedaj, dekle in hlapci, podložni vselej mislijo, da dosti dobro delajo, ako tako delajo, kakor starši, kakor gospodarji, kakor predpostavljeni. „Učenec ni več kakor učenik; vsak pa bo izversten, ako bo kakor je njegov učenik.“

Kristjani! ki ste se pobožno tukaj zbrali, naš pravi, naš edini učenik je Jezus Kristus. Mi ne moremo boljši biti kakor je bil on, moramo pa se bližati od dneva do dneva njegovemu izgledu; mi ne smemo želeti, da bi se nam boljši godilo na zemlji, kakor njemu; on je terpel, mi hočemo tudi terpeti; on je bil boren, ponižen, krotek, poterpežljiv, čist, pokojen in miroljuben, tako hočemo tudi mi vsi biti borni, ponižni, krotki, poterpežljivi, čisti, pokojni in miroljubni: „Izversten pa bo vsak, če bo kakor njegov učenik.“

3. Tretja prilika se glasi: „Kaj pa vidiš pezder v očesu svojega brata, bruna pa, ki je v tvojem očesu, ne čutiš? Ali kako moreš reči svojemu bratu: Brat! pusti, da ti bom izderl pezder iz očesa; ko sam v svojem očesu bruna ne vidiš? Hinavec! izderi poprej bruno iz svojega očesa, in potem glej, da izdereš pezder iz očesa svojega brata.“

Kako izverstno popisujejo te besede hinavca, ki neprenehoma očita svojemu bližnjemu male napake, ki iz kratkega konca navije cel klopčič, ki iz drobnega peska naredi visoko goro; hudobije pa, ki jo ima nad seboj, pa še viditi, še manj pa poboljšati noče. Pezder, špilja pomenja mali greh; bruno, panj pa pomenja veliko hudobijo. Kdor tedaj hoče drugemu pezder ali špiljo iz očesa vzeti; najpopred sebi bruno ali panj iz očesa potegne; to se pravi: Kdor hoče male grehe drugih ljudi zboljšati, mora popred pri sebi začeti in velike pregrehe zapustiti. S to priliko je Jezus prav modro okregal in svaril tiste ljudi, ki le drugih napake in pregrehe vidijo, za svoje se pa ne zmenjajo.

In to gerdo, ostudno navado imajo ljudje povesod. Ko bi bili vsi tisti pravični, ki druge kregajo ter jim pregrehe očitajo, potlej bi bilo veliko pravičnih. Glejte, dragi moji poslušavci! Mi se pritožujemo skor vsaki dan zoper hudobni svet: Kdaj pa bo iz hudobnega sveta boljši svet se naredil? Takrat, kedar bo vsak, ki zdaj zoper druge toži, sebe poboljšal. In veste, kaj pravi pregovor: Vsak naj pometa pred svojim pragom, potlej bo pa povesod čedno! Amen.

Pridiga v dan sv. Marka evangelista.

(Konec.)

2. Pri procesijah se pred nami nese križ ali britka martra. Križ nam je znamenje odrešenja in usmiljenja. S svojo smertjo na svetem križu nas je odrešil od greha in večnega pogubljenja; s svojo smertjo nam je Jezus zaperte nebeške vrata spet odperl. Le po Jezusu in njegovem zasluženju se zamoremo zveličati, le zavoljo Jezusa in njegovega zasluženja imajo naše dobre dela ceno in vrednost pred Bogom; le zavoljo Jezusa in njegovega zasluženja bodo uslišane naše molitve in prošnje. Da nas na to resnico opomni, nese se križ pred nami v procesijah. — Zraven križa se nosijo včasih v procesijah zastave ali bandera s podobo Zveličarjevo, matere božje ali kakega drugega svetnika, ter nas opominjajo častite zmage Jezusove, ki je s svojo smertjo premagal greh, smert in pekel, in nam pred oči postavljajo veličastno zmago, s katero so svetniki zmagali hudega duha, zapeljivi svet in lastno hudo nagnjenje, da bi se tudi mi enako serčno branili zoper vse svoje vidne in nevidne sovražnike ter zvesti ostali Jezusu, kteremu smo se zaprisegli pri svetem kerstu. — Za križem in za banderi gredo najpoprej fantiči, potem možje, v sredi gre duhoven, za njim dekleta in na zadnje žene, vsi lepo z verstjo in s paroma v znamenje bratovske ljubezni. Duhoven gre v sredi zato, ko je Jezusov namestnik, in kar Jezusov namestnik je tudi srednik med Bogom in med ljudmi, kakor nekdanj Mozes, katero oblast mu je dal Jezus sam z besedami, ktere je nekdanj svojim učencem govoril rekoč: „Kakor je mene moj Oče poslal, tudi jaz vas pošljem.“ Duhoven gre v sredi, zato ko je pastir sebi izročeni kristjanov; ondi pa, kjer je pastir, morajo tudi ovčice biti. „Dobre ovce poslušajo glas svojega pastirja.“

Iz tega, kar sem vam pravil dosihmalo, pa že lahko nekoliko posnamete, iz kakšnega namena, da so vpeljane procesije. Vpeljane so namreč Bogu k časti, nam pa v časni blagor in večno srečo.

a) Prosesije so vpeljane, da ž njimi Boga častimo. Vsaka ljuba božja stvar je stvarjena zato, da po svoje Boga hvali in časti. Ravno zato sklicujejo trije mladenči v razbeljeni Babilonski peči na božjo hvalo solnce, luno in zvezde na nebu, ptice pod nebom in ribe v vodi in vse druge stvari. Če je pa že vsaka ljuba stvar božja vstvarjena zato, da Boga hvali in časti, je v to še tem bolj

zavezan človek, ki je krona stvarjenja, ter naj imenitniša stvar božja na zemlji. In ravno iz tega namena hodimo v procesijah iz cerkve v cerkev, da Bogu čast in hvalo skazujemo. Taka procesija, ktera meri kar naravnost v božjo čast, je procesija o prazniku sv. rešnjega Telesa, o katerem si sveta cerkev z vernimi kristjani vred vse prizadeva, Jezusu, pod podobo kruha v najsvetejšem zakramentu pričujočemu, skazovati največo čast. Med zvonjenjem in streljanjem in veselim petjem se nese Jezusovo sveto Telo pod milo nebo, postavlja v zelene šotore, pri katerih se štiri evangelja bero in blagoslov deli na vse štiri kraje sveta, da hvalijo Boga vsi narodi zemlje, ker jim Bog po veselem oznanilu sv. evangelja milost in gnado deli.

Pa tudi tiste procesije, s kterimi Boga za kaj prosimo ali pa ga za kako prejeto dobroto zahvalimo, zaležejo Bogu v čast; zakaj ž njimi spoznavamo božjo vsegamogočnost, ktera edina nam pomaga zamore, božjo neskončno dobroto, ktera nam tudi res vselej pomaga, ako je to potrebno za naše dušno zveličanje. Taka prosična procesija je na dan sv. Marka, ktera je bila že v 6. stoletju ob času sv. Gregorja v navadi. Vpeljana je bila zavoljo strašne kuge, ktera je takrat po Italijanskem grozovito divjala. Pri tej procesiji zahvalimo Boga, da nas je ovaroval kuge in bolezni, in ga prosimo, da bi nas tudi še v prihodnje ovaroval takih in enakih nadlog. — Procesije o križevem tednu pa so se začele v mestu Vienne na Francozkem, ktero mesto je sila veliko terpelo zavoljo potresov, slabih letinj in drugih nadlog. V tolikih stiskah je pobožni škof Mamert prigovarjal svojim ovčicam, naj tri dni pred Jezusovim vnebohodom z molitvijo in petjem, s postom in procesijami iščejo Boga potolažiti. Enako tudi mi o križevem prosimo Boga, da bi nas varoval vsake nesreče in nam milostno dodelil dobro letinjo. Večidel se pri procesijah obmolijo litanije vseh svetnikov; ker smo namreč grešniki, ki ne zaslužimo, da bi nas Bog uslišal, se pa zatekamo k svetnikom, da bi oni podpirali naše molitve.

b) Procesije pa ne služijo le samo Bogu v čast, ampak zaležejo tudi nam samim v blagor in zveličanje.

Navada, da pri procesijah iz cerkve v cerkev gremo, in po različnih cerkvah vendar le eno in tisto službo božjo opravljamo, opominja nas, da je naša sveta katoljška cerkev edina, in da imajo pravoverni kristjani po vesoljnem svetu le ene nauke, le ene zakramente, le enega vidnega poglavarja, rimskega papeža. Ta lepa edinost v katoljški cerkvi pa nas opominja, naj tudi mi med seboj živimo v lepi edinosti in pravi keršanski ljubezni. Na tako keršansko edinost in bratovsko ljubezen so navezane velike obljube.

Jezus pravi: „Kjer sta dva ali kjer so trije zbrani v mojem imenu, ondi sem jaz v sredi med njimi.“ Poglejte, kolika sreča! Jezus sam podpira našo molitev pri svojem nebeškem Očetu, kedar se v bratovski ljubezni zedinimo, da bi Boga kaj prosili.

Procesije nas pa tudi prav živo opominjajo, da tukej na zemlji ni naša prava domovina, in da smo na tem svetu le tuji in popotniki, in nas učijo, ne navezovati serca na ta svet in njegove sladnosti, ampak serčno in junaško potovati naprej proti nebeški domačiji po ozki ternjevi stezi, ktera edina pelja v večno življenje. Križ, ki se nosi pred nami, nam kaže, da le po križevem potu zamoremo v nebesa, „zakaj nebeško kraljestvo silo terpi, in le silni si ga bodo dobili v last.“ Bandera pa, ktere se vihajo pred nami, opominjajo nas na plačilo ter častitljivo krono, ktera nas čaka, če serčno premagamo satana, svet in lastno hudo poželjenje.

Procesije tedaj so nam res prav pripravnih pripomočkov za našo pravo srečo, ter naš časni blagor in naše večno zveličanje.

S k l e p.

Ljubi poslušavci! vidili smo, da imajo keršanske procesije že v prvih časih keršanstva svoj začetek. Prepričali smo se, da so vpeljane iz dobrega namena ter Bogu v čast, nam pa v blagor in zveličanje. Radi torej hodimo za procesijami in se pri njih vselej zadržimo lepo pobožno in bogaboječe. Le pobožna molitev namreč oblake predere, in jo Bog posluša in usliši. In kakor v procesijah pobožno potujemo iz cerkve v cerkev, potujemo tudi vedno pobožno in bogaboječe po potu sedajnega življenja, dokler ne pridemo v svojo pravo domačijo, v Očetovo hišo, ljubo nebeško deželo, kjer nam bo Oče nebeški samega sebe dal v preobilno plačilo. Amen.

Pridiga v praznik znajdenja sv. križa.

(Trije križi; gov, J. S—c.)

„Ako hoče kdo za menoj priti, naj zataji samega sebe, in naj vzame svoj križ, in naj hodi za menoj!“ Mat. 16, 24.

V v o d.

„Gnada vam bodi, in mir od Boga, našega Očeta, in Gospoda Jezusa Kristusa.“ S temi prelepimi besedami je sv. apostel Pavl keršanske Rimljane v svojem listu pozdravil. „Gnada božja bodi z vami in Jezusov presveti mir“, tako tudi vas, preljubljeni farmani! jaz danes na tem svetem mestu pozdravljam. „Gnada božja bodi z vami in Jezusov presveti mir“, tako danes tudi vam kličem, preljubi sosedje naši, ki ste prišli s svojimi častitimi duhovnimi pastirji v cerkev sv. Helene, da bi se združili z nami in počastili Jezusov presveti križ, kterega je sveta cesarica Helena tako-le našla:

Sv. Helena je bila žena rimskega poglavarja Konštancija Klora in mati mogočnega cesarja Konstantina, kterega je Bog po prikazni sv. križa v kristjana spreobrnil. Konstantin namreč je imel vojsko z mogočnim sovražnikom Maksencijem. Šlo mu je za cesarsko krono. V tej stiski se njemu in celi armadi na nebu prikaže svetel križ, na katerem so bile zapisane besede: „In hoc signo vinces“. — „V tem znamenju boš zmagal.“ Brez odloga da Konstantin na svoje bandero zlat križ narediti in ga pred seboj v vojski nositi. Ko je svojega sovražnika premagal, dal se je kerstiti kakor tudi njegova mati Helena, ktera je bila že pri 64 let stara.

Serčne želje so jo obdajale, pravi Jezusov križ najti in častiti. V spanji od Boga opominjana, poda se sv. Helena, čeravno že 80 let stara, v Jeruzalem, Jezusov križ iskat. Skerbno po njem vprašuje, pa nihče jej ne vé kaj povedati. Judje so scer Jezusov križ zraven njegovega groba zakopali; pa grob so bili neverniki s perstjo napolnili in verh njega molikovavski tempelj postavili.

Sveta cesarica ukaže molikovavski tempelj podreti in ondi globoko kopati. Kopali so na široko in globoko, dokler niso našli Jezusovega groba. Kopljejo dalej okoli groba in res najdejo tri križe, vse tri ene velikosti in podobe; in ker je napis z žrebliji vred od križev nekoliko odločen ležal, niso vedeli, kteri bi bil križ

Jezusov. Sv. Markari, tačasni škof, goreče Boga prosi, naj bi s čudežem pokazal, kateri je pravi Jezusov križ. Na njegov svet nesejo križe k neki bolni gospej. S prvim in drugim križem se je dotaknejo, pa nič jej ni bolje; ko se je pa s tretjim pritaknejo, precej zdrava vstane. In še več drugih čudežev se je zgodilo, s katerimi je Bog pravi križ razodel. Sv. Helena ukaže ravno tam prav lepo cerkev pozidati in v njo polovico sv. križa shraniti, drugo polovico pa svojemu sinu Konštantinu poslati, ki ga je ravno tako v prelepi cerkvi v Rimu s veliko častjo shranil. Vse to se je godilo v letu 335.

Kristjani! čuli ste od treh križev, ktere so izkopal. Ti križi so si bili tako podobni, da jih niso mogli narazen ločiti, pa ti, ki so na njih umerli, niso si bili čisto nič podobni. Eden od njih je bil pogubljen.

Križi, ljubljene kristjani! so tudi naš del, saj tudi sam Jezus pravi: „Ako hoče kdo za menoj priti, naj zataji samega sebe, in naj vzame svoj križ, in naj hodi za menoj!“ Kako pa mi kaj svoje križe nosimo? To vemo, da križe moramo nositi, ker smo jih s svojimi grehi zaslužili, pa komu smo v križih podobni,

1. ali terdovratnemu levemu razbojniku;
2. ali spokornemu desnemu razbojniku;
3. ali pa nedolžnemu Jezusu?

Na to trojno vprašanje bi vam danes rad odgovoril. Križani Jezus! daj moč mojim besedam, in ti, sveta Helena! me podpiraj s svojo mogočno prošnjo!

Razlaga.

1. Mislite si, ljubi poslušavci! kakor bi bil hrib, na katerem zdaj stojite, gora Kalvarija. Pred seboj si mislite tri enakoviseke in debele križe. Na prvem bi visel levi razbojnik, na drugem desni, in v sredi med njima Odrešenik naš, Jezus Kristus. In te tri križe bomo zdaj nekoliko bolj natanjko pregledali.

Mi se vstopimo na Jezusovo levo stran. Tu zagledamo na križu nekega človeka, ki si je visoki križ s svojimi grehi pa tudi zaslužil, ker sveto pismo pravi od njega, da je bil silen ubijavec in puntar. Pa kako se obnaša levi razbojnik na križu? Oh kako lahko bi si bil nebesa zaslužil kakor njegov tovarš, če bi le spoznal svojo krivico in Jezusa odpuščanja prosil; pa terdovratnež tega ni hotel storiti, temuč z Judi vred je Jezusa preklinjal, rekoč: „Ako

si Kristus, pomagaj sam sebi in nama!“ On je terpel z veliko nevoljo in ker si ni mogel pomagati, preklinjal je Jezusa, križ in samega sebe; preklinjal tako strašno, da ga je njegov tovarš svaril, rekoč: „Se tudi ti ne bojiš Boga?“ Križ torej mu nič pomagal ni, ker je terpel z veliko nevoljo. Križan je bil, umerl je tudi na križu; pa njegove bolečine so brez sadu ostale, ker ni spoznal svoje krivice in umerl brez vse grevence. O nesrečni in slepi revež! Blizo je bil nebes, pa jih je zavergel. Bog mu je križ naložil, da bi se spokoril, pa ostal je terdovraten. Oh pač žalostno!

Levi razbojnik je scer že umerl, pa zapustil je še dosti zvestih tovaršev in tovaršic na svetu. Ti si sami s svojimi grehi križe nakladajo. Ali ni morebiti resnica, da jih je silno, silno dosti, ki so svojega terpljenja sami krivi? Poterka revni berač na vaše vrata in vbogajme prosil. Ves je polomljen, ob palici se opira, stoka in vidi se mu, da ne bo dolgo beračil. Ali ste ga pa poznali v njegovj mladosti? Bil je bogat in korenjak, da mu ga skoraj ni bilo para. Zato je bil pa tudi možki in imeniten. Pipo je zmiraj v zobeh nosil in klobuk po strani. Po noči je najrajše s hudobnimi tovarši okoli sleparil. In kaj so vse govorili? Mislím, da tropa psov bi tako govorila, če bi jim gospod Bog gobca ne bil zavezal. Ob nedeljah in praznikih je bil rajše v kerčmi, kakor v cerkvi, in če je le godca škripati čul, že je moral tam biti, kjer so plesali in skakali, kakor bi bili vsi obnoreli. Tu se je večkrat mastil in prevzetno vino razliljal, ob mizo in pete tolkel in gerdo preklinjal, da bi ga drugi čuli, kakošen korenjak da je. Pa hitro se je tudi nad njim spolnilo, kar pregovor pravi, da nobeno posestvo ni tako veliko, da bi ga ne mogel človek skoz gerlo spraviti. Zdaj revež okoli lazi. Beraška palica je njegova edina podpora in pa dobra roka usmiljenih ljudi. Njegova zvesta tovaršica huda vest, ktera ga grize noč in dan.

Glejte ga nesrečnega razbojnika na Jezusovi strani! Oj da bi vsaj spoznal, da je sam kriv svoje nesreče in obžaloval svoje grehe in usmiljenega Očeta odpuščanja prosil; pa satan se je že tako močno vgnezdil v njegovem sercu, da ostane slep in terdovraten in mesto prave grevence je le gerda kletev iz njegovih ust slišati. O nesrečni razbojnik, ali to ni silno žalostno?

Kaj pa tam hripa in kašlja proti vaši hiši? Neka stara babelca je, ktero je nečisti greh že na kraj groba pripeljal. Živela je v svoji mladosti razuzdano. Le napihovala se je in kakor veša okoli letala. Od ogledala se nikdar ločiti ni mogla, zato je pa tolikokrat službo božjo mudila. Ni se zmenila za ljudi, ki so že s perstom na-njo kazali. Ni porajtala na solze svoje matere, ktero je žalost že zdavnej v grob spravila. Ni se zmenila na jezo svojega očeta, ki so lastno kri preklinjali. Postala je nepoštena mati in

svojim otrokom ni zapustila družega kakor beraško palico in slab izgled. Razuzdane matere so tudi otroci razuzdani postali in tako živi njen greh še zmiraj v njenih otrocih in se razširja kakor povodenj v vigredi, kedar topli jug v naše snežnike diše. Zdaj pa nosi že pečat greha na svojem truplu in v svojem srcu hudo, hudo vest. Pa kar je v mladosti znala, od tega tudi v starosti ne odstopi. In ker ne more že več v djanju grešiti, pa z jezikom pika in vbada, kakor strupeni modros. Namesto da bi spoznala in obžalovala svoje velike pregrehe, pa kakor levi razbojnik preklinja svoje križe in želi, da bi ž njenim gnjilim truplom tudi ves svet poginil. Ali tudi to ni silno žalostno?

In tacih, ljubljani poslušavci! je silno dosti, ki so si kakor levi razbojnik sami križ zaslužili, pa so polni nevolje in križ le s godernjanjem, kletvijo in preklinovanjem prenašajo; pa bodo tudi tamkej svoj del našli, kjer se zdaj terdovratni razbojnik pokori.

2. Pa zapustimo križ levega razbojnika in stopimo hitro na Jezusovo desno stran! Kdo pa tukaj visi? Tudi revni razbojnik, ki si je kakor oni na levi strani svoj križ tudi zaslužil. Pa on se čisto drugači obnaša. On spozna svojo hudobijo, spozna pa tudi, da je s svojimi grehi križ zaslužil, zatorej se oberne k svojemu tovaršu in ga posvari rekoč: „Se tudi ti ne bojiš Boga, ker si v ravno tistem obsojenji? In midva sicer po pravici, zakaj po zasluženju svojih del prejemava; ta pa ni nič hudega storil.“ S polnim zaupanjem se po tem k Jezusu oberne in ga milo poprosi rekoč: „Gospod! spomni se me, kedar prideš v svoje kraljestvo.“ Terpel je torej poterpežljivo in tako mu je bil križ tudi most v nebesa. Že se Jezus milostljivo na njega ozre in mu obljubi svete nebesa, rekoč: „Resnično ti povem, še danes boš z menoj v raji.“ Glejte, kako je temu revežu pa križ k zveličanju pomagal. Dizma je križ za pokoro sprejel, torej mu je pa tudi križ nebeške vrata odperl.

O grešniki, grešnice! vstopite se pod križ desnega razbojnika. Komu hočete v križih podobni biti? Alite, desnemu razbojniku, ki je svoj križ in terpljenje v duhu pokore prenašal? Ste se s svojimi grehi križe in terpljenje naložili, morate jih pa tudi z voljo prenašati in kot desni razbojnik reči: „Mi po zasluženju svojih del prejemljemo. Zdaj vživamo plačilo za svoje hudobije.“ Čujte, kaj je rekel sv. Avguštín, ko se je spreobernal: „Gospod! tukaj reži“, je klical, „tukaj žgi, tukaj me križaj, kakor hočeš, le prizanesi mi v večnosti.“ In zgubljeni sin je rekel: „Oče, grešil sem zoper nebesa in zoper te! Več nisem vreden tvoj sin imenovan biti, stori me, kakor enega svojih najemnikov.“ Zgubljeni sin je po storjenem grehu vse hotel preterpeti, da mu bi le oče odpustil;

torej tudi ti prenašaj z voljo križe, ktere si si s svojimi grehi zaslužil, saj veš, kaj sam Kristus pravi: „Da se ne morejo iz osata fige brati in iz ternja grozdje.“ Kar si sejal, to boš žel. Greh si sejal, njegov sad, namreč križ in terpljenje boš žel. Si bil nekdanj zapravljiv in zdaj pomanjkanje terpiš, glej križ imaš, ki te k zveličanju kliče; zatorej pa tudi z desnim razbojnikom reci: „Jaz po pravici terpim, zakaj po zasluženju svojih del prejemam.“ Si nekdanj v nečistosti in pijančevanju živel, zdaj pa si ves reven in bolehen, o spoznaj svoj križ in s ponižnim srcem reči: „Jaz po pravici terpim, zakaj po zasluženju svojih del prejemam.“ Si bil nekdanj prevzet, zdaj pa si ponižan, o spoznaj svoj zaslužen križ in poterpežljivo ga nosi, da enkrat tudi pri nebeškem Očetu usmiljenja najdeš! V kratkem: Kar si si s svojimi grehi zaslužil, tudi voljno terpi in nebeškega Očeta prosi, da bi ti odpustil tvoje hudobije in te spet za svojega otroka sprejel. Kliči torej s spokornim kraljem Davidom: „Usmili se mene o Bog! po tvoji veliki milosti. In po obilnosti svojega usmiljenja zbrisi mojo hudobijo!“ Si pa nedolžen, pa vendar te težek križ tlači; tedaj pa, ljuba duša! stopi s serčnim zaupanjem pod

3. tretji križ, ki stoji med križema teh dveh razbojnikov. Veš, kdo visi tu gor, od Judov strašno preklinjan, od nevernikov zasramovan? Veš, kdo je to? To je Jezus, Bog nebes in zemlje. To je Jezus, nedolžno jagnje božje, pa vendar toliko terpi! Čisto nedolžen je bil, kar je spoznal tudi neverni Pilat, ko je rekel: „Jaz ne najdem nobene krivice nad njim.“ In še celo nesrečni izdajavec Judež je rekel: „Jaz sem nedolžno kri izdal. Ta ni nič hudega storil.“ Jezus torej terpi po nedolžnem, terpi pa z veliko poterpežljivostjo in s serčnim veseljem, da reši nesrečni človeški rod, ki je bil po izvirnem grehu v peklenske verige hudo ukovan. Pod ta križ torej pridi žalostna duša! pridi, da poklekneva pred njega in kličeva: „Tavžent in tavžentkrat mi bodi pozdravljen presveti križ mojega Zveličarja!“

Ne samo čez grešnike pridejo križi, ampak tudi čez pravične. In večkrat pobožne kristjane še hujši križi zadevajo, kakor krivične. Zakaj? Zato, da bi bili kakor zlato v peči očiščeni in se enkrat kakor zvezde v nebesih svetili. „Saj če bomo z Jezusom terpeli“, pravi sv. apostel Pavl, „bomo pa tudi enkrat pri njem krono dosegli“. Da Bog večkrat tiste na svetu tepe, ktere ljubi, nam spričuje sveto pismo na več mestih. Mariji Devici je angel rekel: „Gnade si polna, Gospod je s teboj!“ pa poglejte jo 33 let pozneji! Vsa objokana in žalostna stoji pod križem, na katerem je visel njen božji Sin. Na gori Tabor se je Jezus v čudni lepoti svetil, in čul se je glas nebeškega Očeta: „To je moj ljubeznjivi Sin, nad katerim imam vse dopadenje.“ Pa malo pozneje ga vidiš

viseti na gori Kalvariji, kakor največega razbojnika Strašne so njegove bolečine, da milo zdihuje: „Moj Bog, moj Bog! zakaj si me zapustil!“ In koliko so preterpeli apostelni, sveti marterniki in marternice, sam večni Bog vé.

Oj ljuba duša! če te torej križi stiskajo, nikoli nikar ne obupaj, temuč spomni se na Jezusov težki križ! Kristus je šel pred teboj v nebesa, da ti mesto pripravi. Šla boš enkrat tudi ti za njim, ljuba duša! če tudi v terpljenju po njegovih stopinjah hodiš; saj ti še vedno govori po svojih namestnikih, rekoč: „Ako hoče kdo za menoj priti, naj zataji samega sebe, in naj vzame svoj križ in naj hodi za menoj.“

S k l e p.

In tako, ljubljene bratje in sestre moje! sem vam pokazal danes tri enake križe na gori Kalvariji. Pa ti, ki so na njih umerli, niso si bili podobni. Pervi je bil levi razbojnik, podoba vseh terdovratnih grešnikov. Drugi je bil desni razbojnik, podoba vseh zgrevanih in spokornih grešnikov. In tretji je bil Jezus Kristus sam, podoba vseh nedolžnih. Kteremu od teh hočete tudi vi podobni biti? Če ste si križ sami zaslužili, gotovo desnemu razbojniku; torej bote pa tudi vse križe z voljo in v duhu pokore prenašali, da tudi enkrat kakor Dizmas, pri Bogu milosti dosežete. Če pa po nedolžnem terpite, terpite z voljo, saj tako ste Jezusu najbolj podobni. Z voljnim poterpljenjem si nabirate samih dišečih rož, ktere bodo angeleci pobrali in jih v vaš nebeški venec spletli. Torej ljube in drage nedolžne duše! veselite se obilnega plačila v nebesih, ktereга vam nihče odvzel ne bo! Amen.

Pridiga za praznik sv. rešnjega Telesa.

(Zakaj je sveta cerkev današnji obhod vpeljala? Gov. M. T.)

„Postavil bom svoje prebivališče sredi vas, in bom hodil med vami.“
Levit. 26, 11. 12.

V v o d.

Kako veličasten je moral biti tisti slovesni obhod, s katerim je kralj David ukazal skrinjo zaveze iz Obededomove hiše v svoje mesto spremiti! Sv. pismo pravi: „David in vsa Izraelova hiša so peljali skrinjo zaveze Gospodove z vriskanjem in trobentanjem.“ (Reg. II. 6, 15.) Da je to slovesnost še bolj povzdignil, peljal je kralj sebo sedem godčevskih kardel, in kolikorkrat so se nosači šest stopinj premaknili, tolikokrat je daroval vselej enega vola in enega ovna. Da, veselje pri tej svečanosti ga je tako prevzelo, da je svoje zgornje kraljevo oblačilo slekel, in je od radosti pred skrinjo zaveze na vso moč poskakoval in prepeval.

Tak in še vse bolj vesel in slovesen obhod obhaja sveta katolijska cerkev že od 13. stoletja na povelje papež Urbana IV., in še bolj od l. 1311 na povelje papeža Klemenca V., da se namreč v četrtek po godu sv. Trojice skrinja nove zaveze, to je: Sveto rešnje Telo Kristusovo očitno po ozaljšanih in z rožicami potresenih ulicah, ali po plodnem, cvetečem polji od altarja do altarja prenaša, in ga verna množica, zbrana okoli svojih vihrajočih praporov ali bander s pobožnimi molitvami in z veselim petjem med glasnim zvonjenjem in gromovitim strelom spremlja.

Prav nad nami se torej spolnujejo besede Gospodove, kjer pravi: „Postavil bom svoje prebivališče sredi vas, in bom hodil med vami.“ (Levit. 26, 11. 12.)

In sicer polovica teh besed se spolnuje, ker je na naših oltarjih v podobi kruha vedno med nami pričujoč, druga polovica pa se vresniči vsako leto prav očitno na današnji praznik, ko z altarja stopi, in z nami od sedeža do sedeža hodi, naj bi mu svoje molitve prinašali in mu vse mogoče češčenje skazovali. K temu češčenju Sinu božjega v zakramentu sv. rešnjega Telesa hočemo tudi mi nekoliko pripomoči, in da bomo to toliko rajše storili, premišljajmo ob kratkem, zakaj je katolijska cerkev procesijo sv. rešnjega Telesa vpeljala.

Začnem o tem najsvetejšem zakramentu!

Razlaga.

V mali stanici tihega samostana Litiškega je živel v 12. stoletji pobožna nuna sv. Julijana, kateri je Bog večkrat dal viditi neko prikazen, ki je ni mogla umeti. Vidila je namreč luno v šipu, ki je bila pa na eni strani nekoliko temna, kakor bi kakošno spoklino imela. Ta podoba jo je zelo nadlegovala in jej ni šla iz spomina. Z molitvejo in s postom prosi Boga za razjasnjenje, pa dolgo časa zastonj. Tudi duhovne je vprašala za svet, pa nobeden jej ni vedel razložiti pomena te podobe. Po dolgi in stanovitni molitvi jej Bog sam to skrivnost odkrije. Razodeto jej je bilo, da luna pomenja katoliško cerkev, in ta temna spoklina pomenja, da manjka poseben praznik v čast sv. rešnjega Telesa, ker pomanjkanje tega praznika vso katoliško cerkev temni. Pri tej priliki jej je bilo naročeno, naj se pri cerkvenih pastirjih potegne, da ta praznik postavijo, naj se z očitnim češčanjem tega najsvetejšega zakramenta za nečast in oskrumbe Kristusu zadostuje. Vendar, preden se je od tistih mal ta praznik po papeži Klemen V. po vsem katoliškem svetu bil vpeljal, preteklo je nad 100 let.

Iz te prigodbe torej lahko povzamemo, da je bil po razodenju sv. Julijane praznik sv. rešnjega Telesa vpeljan :

1. Kristusu na čast in na zmago svete katoliške cerkve nad neverniki in krivoverci. Z današnjim častitim obhodom, pravi sv. Francišek Saleški, hoče sveta cerkev Kristusu tisto čast poverniti, katero so mu odvzeli, ko so ga ob dnevu njegovega terpljenja in njegove smerti v Jeruzalemu zasramovali in psovali. Zakaj znano nam je, kakošno poniževanje in zaničevanje je moral po ulicah tega brezbožnega mesta preterpeti, ko so ga beriči in vojščaki od sodnika do sodnika neusmiljeno vlačili, pehali in suvali. Komaj so ga na Oljski gori vjeli in zvezanega v mesto pripeljali, že je ljudstvo v trumah skup derlo, in vsak se je srečnega štel, kdor ga je mogel bolj od drugih zmerjati. Izmet najhudobniše druhali ga je vlačil s preklinovanjem in z rokami ploskajoč, kakor da bi Jeruzalem nikoli ne bil bolj veselega in slovesnega dneva doživel memo tega, ko so bili Kristusa zvezali in prav po volji svojega spridenega in hudobnega serca ž njimi ravnali.

To nevihto in točo zasramovanja in preklinovanja viditi, bili bi zamogli misliti, da je Kristus kakošna divja zgrabljiva zver, od ktere je deželi na vseh potih nevarnost žugala, in katero zver so sedaj po dolgem lovu in zalezovanju v zanjke zasačili in uklenili, da nič več škodovati ne more. Tu namreč se je splošno prero-

kovanje Izaijevo, ko je rekel, da se bodo Jeruzalemski prebivavci nad njim veselili, kakor se veselé zmagovavci nad vjetim lovom. (9, 3.)

Kako spodobno in vredno je po tem takem, da sveta cerkev svojega božjega ženina za toliko zasramovanje po moči odškoduje in mu od Judovske druhali odvzeto čast povračuje! In to najbolj storja sveta cerkev ravno današnji praznik, ko tega svojega božjega ženina skritega v podobi kruha očitno po ulicah nosi. Napravi mu veselo procesijo, pri kateri ga verni s svojimi pobožnimi molitvami in s svetim petjem časté, nasproti temu, česar se je bilo v Jeruzalemu ž njim godilo. Tam so bili veliki duhovni, kateri so prvi svet imeli, kako bi ga, kakor preklinjevalca živega Boga zamogli s pota spraviti. Pa tudi pri nas so ravno veliki duhovni, to je: prevzvišeni škofje, ki to nedolžno jagnje božje z lastnimi rokami okoli nosijo, in z oltarja na oltar postavljajo, naj bi vsemu svetu pokazali, da enega samega oltarja za njegovo počesčenje nikakor ni zadosti; temuč da bi vse pota in vsi kraji morali zgoli oltarji biti, kjer bi se mu kadilo molitve zažigalo in serca vseh v dar prinašale. V Jeruzalemu je vse ljudstvo skup vrelo, tega zapeljiveca in šuntarja, tega domišljenega kralja viditi in zasramovati. Pri nas pa se shaja truma katoličanov, in hoče svojega Boga in kralja viditi, k njegovim nogam pasti in ga v prahu ponižno moliti. V Jeruzalemu se je slišalo krivo pričevanje zoper njega in vse je na eno gerlo kričalo: „Križaj, križaj ga! — Njegova kri pridi čez nas in čez naše otroke!“ Pri nas pa se mu hvalne in zahvalne pesmi pojó. Vsi se veržemo pred-nj na svoje kolena. Vsi kličemo s serci in z ustmi: Hvala, čast in slava Jagnjetu in temu, ki sedi na sedežu! Njegova kri bodi nad nami, in njegov vsemogočni blagoslov pridi z nebes doli na nas, na naše polje in naše pohišta! V Jeruzalemu so ga očitno psovali, da zapeljuje ljudstvo, in da hoče s svojimi nauki vero njih očetov in njih službo božjo zatreti. Mi pa očitno po terjih razglasujemo njegovo sveto evangelje na vse štiri kraje sveta, naj bi vsako ljudstvo in vsak jezik križem svet spoznal, da le v tem evangelji zamoremo zveličani biti. V Jeruzalemu so bili sodniki in pervaki ljudstva, ki so ga, kakor hudodelnika, spremljevali na goro mertvaških glav. Pri nas pa so kralji in cesarji, deželni poglavarji in njihovi prvi služabniki, ki si v čast štejejo, s prižganimi svečami spremljevati njega, ki jim moč in oblast, krone in kraljeve palice deli. Tako se do čerke spolnujejo besede Izaija preroka, ki pravi: „To govori Gospod svojemu Kristusu: Prišli bodo dnevi, ko se bo tvoje zasramovanje v česčenje spremenilo. Kralji bodo vidili, svoje kronane glave pred tebo vklanjali, za tebo hodili, te molili in ti svoje prošnje pomaljali.“ (49, 7.)

Tako se torej s procesijo sv. rešnjega Telesa Kristusu povračuje tista čast, katero so mu Judje odvzeli, in ž njo ob enem sveta katolijska cerkev obhaja častito zmago nad neverniki in krivoverci, spominjajoča se cesarja Konstantina Velikega, ki jo je po 300letnem preganjanji in prelivanju krvi iz podzemeljskih jam na svitlobo poklical in jej dovolil tempeljne in oltarje očitno zidati. Od tega časa je znamenje sv. križa, Judom v pohujšanje in nespamet nevernikom, postalo znamenje naše zmage. Zato se okoli križev in bander zbiramo, kakor vojščaki okoli svojih vojnih zastav, in gremo z orožjem pobožne in goreče molitve v boj zoper vse, tudi sedanje, sovražnike Kristusove vere in preganjavce njegove svete cerkve.

Poglejte, kako veličasten namen ima procesija sv. rešnjega Telesa! Drugi namen te procesije pa je: naš prid.

(Konec prihodnjič.)

Družba sv. Mohora.

Za leto 1866 so plačali:

Dekanija Konjice, Gornjigrad, Jarenina, Braslovče; mariborsko semenišče; fara Ormož, Velika Nedelja, sv. Miklavž, spodnja Polskava, sv. Juri blizo Celja, sv. Kunigunda, Konj. dekanije, Središče. — Dekanija spod. Zilja in Velikovec; fara: Grabštanj, Pokerče, Sveče, Borovlje, Sele, Št. Janž, Glinje, Katinara, Barkola, Pazen. — Iz Gradca in Reke. Poljane pri Loki, dek. Ločnik, fara Renče, Gradiška, Celjska gimnazija, dek. Cerknica, fara sv. Križa pri Slatini, sv. Lorenc v puščavi, dek. Bovec, fara Železniki, fara v Tinjah na kor., dek. spodnji Rož. — Dek. Doberlaves, dek. Ločnik, dekanija Kanal, dek. Črniče, dek. Nova cerkev na Štaj.; fara Pervačina, fara Merin in Rupa. — Fara škofja Loka, št. Vid pri Zatični, dek. Kranj, Ipava, fara sv. Martina v Dobu; — dek. Bovec; — dek. Celovec, Belak; — dek. Videm, Rogatec, št. Martin pri Slovenjem gradu, Cirkovec, Kozje, fara sv. Petra pri Mariboru in Vuhret; — dek. Terst. — Fara Kobarid; — dek. Radolica, dek. Verhnika, dek. Moravče, fara Dolje; — dek. gornji Rož, fara Kotmaraves; — dek. Laško, dek. sv. Juri na Ščavnicu, dek. Zaverč, dek. št. Lenart v slov. Gorici, dek. slov. Bistrica, fara Vojnik in Ljutomer.